

PRIROČNIK DOBRA ČEBELARSKA PRAKSA

Verzija: 7. 3. 2020

Avtorji: Vlado Auguštin, Robert Bali, Brane Borštnik, Alenka Jurić, Andrej Jus, dr. Stanislav Kapun, mag. Vida Lešnik, Matjaž Levičar, Jakob Madjar, dr. Metka Pislak Očepek, Boris Seražin, Marija Sivec, Suzana Skerbiš

Tehnični urednik: Marko Borko

KAZALO

1	UVOD	4
2	ETIČNI KODEKS, ODGOVORNOST ČEBELARJEV IN ZAKONODAJA	5
2.1	Ugled čebelarjev	5
2.2	Odgovoren odnos do čebel in potrošnika	5
2.3	Odgovoren odnos do okolja	6
2.4	Delo v čebelarstvu, odnos do čebelarških kolegov in do nečebelarjev	7
2.5	Skrb za strokovno usposabljanje in napredovanje v čebelarški praksi	7
2.6	Osnovna zakonodaja v čebelarstvu	8
2.7	Registracija kmetijskega gospodarstva in čebelnjaka	9
3	DOBRA TEHNOLOŠKA PRAKSA	11
3.1	Umeščanje čebel v prostor	11
3.2	Izbira panja	12
3.3	Nabava oz. prodaja čebel	12
3.4	Postopki naselitve družine v panj	13
3.5	Kakovostna hrana	14
3.5.1	Krmljenje s tekočino	14
3.5.2	Pospeševanje zaleganja s pogačo	15
3.5.3	Potrebe po vodi, higienski napajalnik	15
3.6	Opazovanje čebel na žrelu	16
3.7	Prvi pregled – ureditev gnezda zgodaj spomladi	16
3.8	Drugi pregled in smiselno vsi drugi pregledi	17
3.9	Preprečevanje rojenja	18
3.10	Točenje medu	19
3.11	Prevešanje satov	20
3.12	Zamenjava matice	21
3.12.1	Zamenjava matice z dodajanjem oprasene matice	21
3.12.2	Zamenjava matice z dodajanjem zrelega matičnika	22
3.13	Dodajanje satnic	22
3.14	Narejanje družin	22
3.14.1	Narejanje družin z zalego	22
3.14.2	Narejanje in oskrba ometencev	23
3.15	Nadzor teže panja	23
3.16	Pomen cvetnega prahu za družine	24
3.17	Izvajanje pašnih redov ter ravnanje na pasišču in oskrba čebel na njem	25
3.18	Preprečevanje čebeljega ropa	25
3.19	Krmljenje čebeljih družin od brezpašnega obdobja do zazimitve	26

3.20	Zimske čebele	27
3.21	Ukrepanje ob bršljanovi paši	27
3.22	Zimska oskrba čebel	28
3.23	Čiščenje panja in satnikov	28
3.24	Čiščenje in vzdrževanje čistoče v čebelnjaku in čiščenje orodja	29
3.25	Odbira satov za taljenje	29
3.26	Shranjevanje satov	30
3.26.1	Zaščita satov s hlajenjem	30
3.26.2	Zaščita satov z mravljinčno ali očetno kislino	30
3.27	Predelava voska	31
3.28	Lastna izdelava satnic	31
4	DOBRA PRAKSA ZDRAVSTVENEGA VARSTVA ČEBEL	32
4.1	Pravna podlaga zdravstvenega varstva čebel	32
4.2	Registracija čebelarstva	32
4.3	Dnevnik veterinarskih posegov	33
4.4	Promet s čebelami	33
4.5	Ukrepi za zatiranje kužnih bolezni	34
4.6	Higiena čebelarjenja	35
4.7	Obnova satja	36
4.8	Čebelje bolezni in škodljivci	36
4.9	Preprečevanje in zdravljenje bolezni	37
4.10	Ukrepanje ob sumu zastrupitve čebel	38

1 UVOD

Priročnik *Dobra čebelarska praksa* je sad skupnega truda soavtorjev, v njem smo skušali zajeti čim več trenutnega znanja. Besedilo je zasnovano na način, da je uporabno v vseh panjskih sistemih in načinih čebelarjenja ter različnih podnebnih razmerah na ozemlju Republike Slovenije. Čebelja družina namreč vedno potrebuje enake pogoje za preživetje in razvoj, kar lahko dosežemo v različnih panjskih sistemih na različne načine, a z istim učinkom.

Priročnik smo napisali z namenom, da vsem slovenskim čebelarjem na kratek in jedrnat način podamo informacijo o ustreznosti in primernosti izvajanja posameznih čebelarskih opravil. Zgradba besedila je zato strnjena in oblikovana na način, da so na eni strani poudarjena dobra in na drugi slaba ravnanja. Upoštevanje dobrih čebelarskih praks (in opuščanje slabih) je ključnega pomena za ohranjanje zdravja čebel in ljudi, ki prihajajo v stik s čebelami in njihovimi proizvodi, ohranjanje zdravega okolja in uspešnosti slovenskega čebelarstva. Besedilo priročnika vsebuje strokovno izrazje v skladu s Čebelarskim terminološkim slovarjem in je napisano tako, da smo se z vsebino strinjali vsi soavtorji

Ekološka čebelarstva imajo dodatne zahteve, ki jih morajo upoštevati.

Čebelarjeve dejavnosti so v priročniku razvrščene v različne kategorije: obvezno je, dobra čebelarska praksa je, slaba čebelarska praksa je in prepovedano je. Pri tem posamezna kategorija pomeni:

- **Obvezno je:** V tej kategoriji so zajete dejavnosti, ki so za čebelarje zakonsko obvezujoče, kar pomeni, da so predpisane v enem ali več zakonih ali podzakonskih aktih. Neupoštevanje oziroma neizvajanje teh postopkov je po zakonu za čebelarje kaznivo.
- **Dobra čebelarska praksa je:** V tej kategoriji so našteje dejavnosti, ki sicer niso neposredno predpisane z zakonom, vendar jih čebelarjem narekujejo strokovnjaki in institucije, ki opravljajo naloge na področju čebelarstva, ter moralna odgovornost do splošne dobrobiti čebel, potrošnika (neoporečni in kakovostni pridelki), okolja in slovenskega čebelarstva (nemoteče sobivanje v neposredni okolici čebelarstva in sodelovanje z drugimi čebelarji, če želijo uspešno čebelariti).
- **Slaba čebelarska praksa je:** V tej kategoriji so zajete dejavnosti čebelarjev, ki jih nikakor ni dobro izvajati, če želijo uspešno čebelariti ob skrbi za potrošnika, čebele in okolje.
- **Prepovedano je:** V tej kategoriji so zajete dejavnosti, ki so prepovedane z zakonom ali podzakonskim aktom. Neupoštevanje teh prepovedi je po zakonu za čebelarje kaznivo.

2 ETIČNI KODEKS, ODGOVORNOST ČEBELARJEV IN ZAKONODAJA

2.1 Ugled čebelarjev

Čebela v družbi velja za eno od najbolj priljubljenih in cenjenih živali. Ljudje se v mnogih pogledih primerjamo z njo, predvsem v pojmi, kot so pridnost, delitev dela, medsebojno sodelovanje, čistoča, skrb za zdravje, usklajenost in podobno. Tudi čebelarji uživamo ugled v javnosti, znani smo po svoji prijaznosti do narave in sočloveka, predvsem pa kot predani varuhi okolja. Naše temeljne usmeritve in naš odgovorni odnos do življenja in dela bodo ohranjali našo pozitivno podobo.

Obvezno je:

- da vedno in povsod odlično opravljamo svoje delo, biti moramo maksimalno odgovorni do potrošnika (varna hrana), čebel in naravnega okolja, v katerem delamo.

Dobra čebelarska praksa je:

- da vedno in povsod skrbimo za dobre odnose z ljudmi, s katerimi se pri svojem delu srečujemo (potrošniki oziroma stranke, kmetovalci, drugi čebelarji, strokovnjaki, sosede in drugi).

2.2 Odgovoren odnos do čebel in potrošnika

Čebelarji pridobivamo čebelje pridelke (med, cvetni prah, matični mleček, propolis, čebelji vosek in čebelji strup) za lastne potrebe in za druge potrošnike. Kakovostne in varne čebelje pridelke nam lahko zagotavljajo le zdrave čebele. Kot nosilci (čebelarske) dejavnosti smo dolžni poznati predpise s področja zaščite zdravja čebel in varne hrane ter poznati svoje odgovornosti pri izvajanju te dejavnosti. Vedeti moramo, da je kršenje predpisov in strokovnih navodil tudi sankcionirano.

Morebitno zavajanje strokovnih služb, drugih čebelarjev in potrošnikov z neresničnimi podatki kakor tudi kršitev dobrih poslovnih običajev, nelojalna konkurenca (npr. dampinške cene) in širjenje lažnih informacij o drugih čebelarjih, z namenom pridobiti si osebno korist, sta neetični in protipravni dejanji čebelarja. Vedeti moramo, da neupoštevanje zakonodaje ter predpisov in navodil lahko pripelje do kaznovanja, bolj kot sama kazen pa je lahko težava resno omajano pridobljeno zaupanje ter pozitivna podoba čebelarjev pri potrošniku in tudi v širši skupnosti.

Dobra čebelarska praksa je:

- da poznamo in upoštevamo predpise s področja čebelarstva (več informacij na www.czs.si/content/B4);
- da nikoli ne zanemarimo čebel ali uporabimo nečesa, kar bi lahko kakor koli škodovalo čebelam oziroma potrošniku (uporaba nedovoljenih zdravil, neupoštevanje navodil za uporabo zdravil, ponarejanje čebeljih pridelkov in drugo);
- da poznamo bolezni čebel in upoštevamo predpise za preprečevanje bolezni čebel;
- da poznamo in upoštevamo predpise zagotavljanja varne hrane;
- da se redno udeležujemo usposabljanj, ki jih organizirajo Čebelarska zveza Slovenije, Javna svetovalna služba v čebelarstvu in druge organizacije in upoštevamo Smernice dobrih higienskih navad v čebelarstvu na osnovi sistema HACCP (SDHNC, več informacij na www.czs.si);
- da se redno udeležujemo izobraževanj o zdravstvenem varstvu čebel in pravilni uporabi zdravil za zdravljenje čebeljih družin, ki jih organizira Veterinarska fakulteta, Nacionalni veterinarski inštitut (VF NVI), in da pridobljeno znanje upoštevamo v celoti (več informacij na www.vf.uni-lj.si/podrocje/zdravstveno-varstvo-cebel);

- da se vključujemo v sheme višje kakovosti pridelave medu (Slovenski med z zaščiteno geografsko označbo (SMGO), Kočevski gozdni med z zaščiteno označbo porekla ali Kraški med z zaščiteno označbo porekla) ter se certificiramo za ekološki način pridelave čebeljih pridelkov;
- da čebelje pridelke prodajamo po priporočenih cenah za čebelje pridelke, ki jih za posamezno leto priporoči Čebelarstva zveza Slovenije (ČZS);
- da medu ne prodajamo pod povprečno maloprodajno ceno uvoženega medu na slovenskem trgu;
- da uporabljamo kozarec za slovenski med in s tem prispevamo k prepoznavnosti in razlikovanju slovenskega medu od medu neslovenskega porekla, ki se pojavlja na slovenskem trgu.

2.3 Odgovoren odnos do okolja

Narava in njena biotska raznovrstnost z naravnimi habitatmi sta v veliki meri odvisni od oprasovalcev, med katerimi so tudi čebele. Danes čebelarji pretrpi veliko nadlog, kot so na primer neodgovorno ravnanje človeka, različne bolezni in škodljivci, podnebne spremembe, globalizacija in drugo. Dolžnost čebelarjev je, da pri svojem delu ščitimo tako svoje čebelje družine kot tudi celoten ekosistem pred škodljivimi vplivi, ki jih povzroča človek z uporabo pesticidov in onesnaževanjem. Prav tako moramo poskrbeti, da naše čebele ne ogrožajo drugih čebeljih družin in divjih oprasovalcev v soseščini. Čebelarji naravi dolgujemo marsikateri kilogram medu, zato je etično, da tudi sami poskrbimo za izboljšanje paš z zasajanjem in setvijo medovitih rastlin, da bodo imele čebele na voljo kakovostno pašo tudi poleti in jeseni, ko običajno nastopi brezpašna doba oz. paše niso tako kakovostne.

V Republiki Sloveniji zaradi varovanja obstoja avtohtone kranjske čebele (*Apis mellifera carnica*) čebelarji čebelarimo le z njo. Na območju Republike Slovenije nista dovoljena reja in promet s plemenskim materialom drugih ras čebel (68. in 70. člen Zakona o živinoreji, UL RS 18/02, 110/02 – ZUreP-1, 45/04 – ZdZPKG, 90/12 – ZdZPVHVVR in 45/15).

V okviru Rejskega programa za kranjsko čebelo izvajamo osnovno odbiro vsi vključeni čebelarji. Z osnovno odbiro spremljamo lastnosti čebeljih družin in po potrebi tudi zamenjamo matice v lastnih čebelarstvih, to pa je pogoj za uspešno vzdrževanje želene kakovosti populacije kranjske čebele. Z osnovno odbiro zagotavljamo ohranjanje z razvojem pridobljenih lastnosti kranjske čebele v različnih geografskih okoljih. Vsi čebelarji, ki se odločimo za izvajanje osnovne odbire, se dejavno vključimo v program zagotavljanja in ohranjanja čistosti rase.

Obvezno je:

- da izbiramo stojišča za čebelje družine na način, da čebele ne motijo in ogrožajo sosedov;
- da čebelarimo le s kranjsko čebelo, ki je v Sloveniji avtohtona in se je skozi tisočletja najbolje prilagodila na tukajšnje pašne in podnebne razmere.

Dobra čebelarska praksa je:

- da čebelarji obveščamo kmetovalce in vrtničarje o pomenu oprasovalcev in pravilni uporabi fitofarmaceutskih sredstev ter jim po potrebi nudimo informacije;
- da tudi sami pri svojem delu upoštevamo predpise za varstvo okolja;
- da ne povzročamo prenaseljenosti območja s čebelami (prevelik stalež čebel škodi tudi drugim oprasovalcem, saj v borbi za hrano in zaradi prenosa bolezni podležejo hitreje kot čebele);
- da se vključimo v izvajanje Rejskega programa za kranjsko čebelo (ob včlanitvi v ČZS obvezno) in v tem okviru izvajamo osnovno odbiro čebeljih družin;
- da v okolici čebelnjaka zasejemo in posadimo čim več medovitih rastlin;
- da sodelujemo z organizacijami za varstvo okolja, različnimi strokovnimi in akademskimi organizacijami ter pristojnimi inšpekcijskimi in svetovalnimi službami.

2.4 Delo v čebelarškem društvu, odnos do čebelarških kolegov in do nečebelarjev

Čebelarji smo si ugled in družbeno vključenost pridobili v več kot stoletni organiziranosti v društvih in krovni organizaciji. Zaradi odlične organiziranosti nam je v preteklosti že uspelo izpeljati številne zahtevne projekte. Delo v čebelarških društvih nam mora biti v čast in veselje, glede na svoje sposobnosti pa tudi vodenje društva ali posameznih dejavnosti v društvu ali v okviru Čebelarške zveze Slovenije. Naše delo v društvu naj temelji na medsebojni povezanosti, širjenju prepoznavnosti navzven in trudu, da bi včlanili tudi čebelarje, ki še niso člani društva.

V dobro čebelarške dejavnosti se moramo čebelarji med seboj spoštovati ne glede na razlike v značaju, naravi dela, izobrazbi, veri, starosti, spolu ali skupnosti, ki ji pripadamo, ipd. Še posebej je pomembno, da znamo ceniti in spoštovati delo vseh tistih, ki nam svetujejo, nas izobražujejo in nam kakor koli pomagajo, da bi bili čim uspešnejši.

Dobra čebelarška praksa je:

- da smo dejavni člani čebelarškega društva in spodbujamo čebelarško dejavnost v okolju, v katerem živimo in delujemo;
- da z lastnim zgledom in društveno dejavnostjo spodbujamo nepovezane čebelarje k vključevanju v društvo;
- da se v dobro čebelarške dejavnosti v slovenski, evropski in mednarodni javnosti za interese čebelarstva zavzemamo enotno, povezani v čebelarška društva, območne čebelarške zveze in Čebelarško zvezo Slovenije ter Apimondio;
- da pomagamo pri delu drugim čebelarjem, če ga sami ne zmorejo, in čebelarjem začetnikom;
- da spoštujemo delo in napore vseh čebelarjev in jim privoščimo uspešno čebelarjenje;
- da ne pretiravamo s samohvalo in koristmi, ki nam jih prinašajo čebele, saj to ustvarja lažni vtis velike dobičkonosnosti panoge v javnosti ter zavist, ki kvari dobre odnose med drugimi ljudmi in čebelarji;
- da se izogibamo vsakršnim konfliktom med čebelarji in drugimi ljudmi, ki jih srečujemo pri svojem delu.

2.5 Skrb za strokovno usposabljanje in napredovanje v čebelarški praksi

Stalno izpopolnjevanje znanja, spremljanje ter upoštevanje tehnoloških in znanstvenih napredkov in dognanj kakor tudi izmenjava izkušenj s strokovnjaki in čebelarji so nujni za napredovanje pri čebelarškem delu in so osnovni pogoj za uspešnost čebelarstva in tudi čebelarške organizacije. Čebelariti ne pomeni samo obvladovati čebelje družine, da te preživijo in da pridobimo nekaj čebeljih pridelkov, ampak pomeni mnogo več, saj je čebelarstvo interdisciplinarna dejavnost (varna hrana, dobrobit živali, varovanje okolja, promocija in drugo).

Obvezno je:

- da imamo ustrezno znanje s področja reje čebel in zaščite zdravja čebel ter pridobivanja varne hrane skladno s predpisi (Zakon o kmetijstvu, Zakon o živinoreji, Zakon o veterinarstvu in Zakon o veterinarskih merilih skladnosti);
- da se čebelarji vsako leto udeležimo najmanj osemurnega izobraževanja s področja reje čebel;
- da imamo temeljno znanje o boleznih in predpisih za preprečevanje bolezni čebel ob zagotavljanju varne hrane, ki ga pridobimo na veterinarskih izobraževanjih skladno s predpisi (Zakon o veterinarskih merilih skladnosti).

Dobra čebelarska praksa je:

- da svoje znanje stalno obnavljamo in nadgrajujemo na strokovnih izobraževanjih;
- da upoštevamo strokovna navodila s področja reje in zaščite zdravja čebel ter pridobivanja čebeljih pridelkov;
- da čebelarji začetniki opravimo tečaj za začetnike, še preden nabavimo čebele;
- da čebelarji inštruktorji, določeni znotraj društev, nudimo pomoč čebelarjem začetnikom;
- da se redno udeležujemo strokovnih predavanj, seminarjev, posvetovanj in ekskurzij;
- da si prizadevamo pridobiti nacionalno poklicno kvalifikacijo čebelar/čebelarka;
- da nesebično prenašamo pridobljeno znanje in dobre izkušnje na mlajše čebelarje in začetnike.

2.6 Osnovna zakonodaja v čebelarstvu

V čebelarstvu imamo predpisano zakonodajo, ki uravnava vsa področja našega dela in je izjemnega pomena za naše dobro delo, pa tudi naše sodelovanje in organiziranost. V Sloveniji je področje čebelarstva urejeno z zakonodajo, razpršeno na številne zakone, pravilnike, uredbe in drugo. Krovni zakon, ki pokriva čebelarstvo, je tako **Zakon o živinoreji** (UL RS, 18/02, 110/02 – ZUreP-1, 45/04 – ZdZPKG, 90/12 – ZdZPVHVVR in 45/15). Področje urejata še **Pravilnik o označevanju čebelnjakov in stojišč** (UL RS, 117/08, 55/13 in 92/15) ter **Pravilnik o katastru čebelje paše, čebelarskem pašnem redu in programu napovedi medenja** (UL RS, 60/13). Poleg naštetega imamo še zakonodajo s področja varne hrane, veterinarstva, zdravil, ekonomike in drugih področij. **Celoten seznam zakonodaje in podzakonskih aktov, ki opredeljujejo čebelarstvo, je na spletnih straneh:** www.czs.si/content/B4 in [www.gov.si/drzavni-organi/organi-v-sestavi/uprava-za-varno-hrano-veterinarstvo-in-varstvo-rastlin](http://www.gov.si/drzavni-organi/organi-v-sestavi/uprava-za-varno-hrano-veterinarstvo-in-varstvo-rastlin/zakonodaja-uprave-za-varno-hrano-veterinarstvo-in-varstvo-rastlin). V okviru podpore čebelarjem imamo tudi Javno svetovalno službo v čebelarstvu, katere namen je svetovanje čebelarjem na različnih področjih čebelarske dejavnosti, tudi s področja zakonodaje.

Člani čebelarskih društev moramo spoštovati tudi pravilnike in ostale akte v Čebelarski zvezi Slovenije, s katerimi urejamo svojo dejavnost in organiziranost, ti pa nam omogočajo kakovostno in organizirano delo na različnih področjih čebelarstva.

Obvezno je:

- da dosledno spoštujemo državne zakone in druge pravne akte, ki nam omogočajo organizirano in varno čebelarjenje v Republiki Sloveniji;
- da poznamo ključne zakone in pravilnike, ki urejajo področje dela čebelarja, kot so npr.:
 - Zakon o kmetijstvu,
 - Zakon o živinoreji,
 - Zakon o veterinarstvu,
 - Zakon o veterinarskih merilih skladnosti,
 - Zakon o zdravilih,
 - Zakon o zaščiti živali,
 - Pravilnik o označevanju čebelnjakov in stojišč,
 - Pravilnik o medu,
 - Pravilnik o katastru čebelje paše, čebelarskem pašnem redu in programu napovedi medenja,
 - Pravilnik o ukrepih za ugotavljanje, zatiranje, obveščanje in preprečevanje hude gnilobe čebelje zalege (*Pestis apium*),
 - Pravilnik o boleznih živali,
 - Pravilnik o sledljivosti prometa in uporabe ter shranjevanju veterinarskih zdravil,

- Pravilnik o pravilni uporabi fitofarmacevtskih sredstev,
- Pravilnik o Slovenskem medu z zaščiteno geografsko označbo,
- Resolucija o zaščiti kranjske čebele,
- Pravila Čebelarске zveze Slovenije,
- Čebelarski kodeks,
- in številni drugi;

Dobra čebelarška praksa je:

- da se zavedamo, da nespoštovanje zakonov in drugih pravnih aktov ter neupoštevanje odločb in navodil s strani strokovnih služb in inšpektoratov pripeljeta do sankcij in težav za nosilca čebelarške dejavnosti;
- da vzpostavimo dober odnos s strokovnjaki in svetovalci v Javni svetovalni službi v čebelarstvu in veterinarski službi VF NVI ter z inšpektorati Uprave za varno hrano, veterinarstvo in varstvo rastlin RS (UVHVVR), da bi bilo naše delo opravljeno v skladu s predpisi, čim lažje in tem uspešnejše;
- da vodimo zapiske in evidence o delu pri čebelah (o različnih ugotovitvah, dogajanju, izkušnjah v zvezi s tehnološkimi posegi in podobno), na način, ki ga sami najboljše razumemo in obvladamo.

2.7 Registracija kmetijskega gospodarstva in čebelnjaka

Po trenutni zakonodaji je čebelarjenje kmetijska panoga, ki se ukvarja z vzrejo čebel z namenom pridobivanja njihovih pridelkov, predvsem medu in voska, pa tudi za oprasčevanje. Za vzrejo čebel skrbi čebelar, ki mora imeti registrirano kmetijsko gospodarstvo in biti vpisan v Evidenco imetnikov rejnih živali. Vsak čebelnjak mora biti registriran v Registru čebelnjakov.

Obvezno je:

- da ima vsako kmetijsko gospodarstvo (čebelarstvo) dodeljeno identifikacijsko številko KMG-MID, ki se jo pridobi z vpisom v Register kmetijskih gospodarstev na pristojni upravni enoti;
- da določimo namestnika v čebelarstvu (uredimo z vpisom v KMG-MID).
- da so vsi čebelnjaki registrirani in označeni;
- da čebelarji podamo vlogo za registracijo čebelnjaka na pristojni organ, to je Sektor za identifikacijo, registracijo in informacijske sisteme RS (SIRIS UVHVVR) na Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano RS (MKGP) najpozneje 30 dni po naselitvi čebelnjaka;
- da v kolikor je razpon parcele, kjer čebelnjak registriramo, večji od 50 m, na vlogo za registracijo čebelnjakov napišemo točne koordinate;
- da kadar parcela, na kateri nameravamo registrirati čebelnjak, ni v naši lasti, pridobimo soglasje lastnika, da dovoli postavitve čebelnjaka;
- da registrsko oznako čebelnjaka, ki jo pristojni organ izda čebelarju ob registraciji čebelnjaka, trajno namestimo na čebelnjak na vidnem mestu v sedmih dneh po njenem prejemu (rumena tablica v velikosti 150 × 100 mm, na kateri so napisani registrska številka čebelnjaka, beseda »čebelnjak« in kratica pristojnega organa);
- da po prenehanju čebelarjenja na tem čebelnjaku zaprosimo pristojni organ (SIRIS UVHVVR) za ukinitev oziroma opustitev čebelnjaka (čebelnjak je registriran za nedoločen čas, zato ga je treba odjaviti, če je čebelarjenje v njem opuščeno in skupaj z dopisom vrniti registrsko oznako čebelnjaka);
- da sporočamo stalež čebeljih družin v skladu z navodilom SIRIS UVHVVR in Pravilnikom o označevanju čebelnjakov in stojišč.

Dobra čebelarska praksa je:

- da svetujemo čebelarju, ki nabavlja čebele in jih namerava naseliti v čebelnjak, ki še ni registriran, da poskrbi za registracijo čebelnjaka pred premikom čebel.

3 DOBRA TEHNOLOŠKA PRAKSA

3.1 Umeščanje čebel v prostor

Med najpomembnejšimi dejavniki za uspešno čebelarjenje so podnebje in pašni viri določenega področja. Pašni viri so za čebele uporabni, ko je medičina oz. mana prave gostote. Kar pomeni, da če je v okolju neustrezna stopnja vlažnosti ali toplote, kljub obilnemu izločanju nektarja ali mane za čebele nista privlačni.

Optimalne lege so na vzhodni ali zahodni strani hribov, ki omogočajo ravno pravšnjo prevetrenost (preprečijo čebelam izlete v zimskih mesecih, ko je zaradi sonca že dokaj toplo ob čebelnjaku, hkrati pa premrzlo za letanje čebel). Takšne lege nam zagotavljajo pašo na začetku na južnih pobočjih v dolini, nato po višini in okoli hriba in zaključek paše na severnih pobočjih, kjer paša traja najdlje zaradi nižjih temperatur in večje vlage.

Pri postavitvi čebelnjaka oz. stojišča moramo gledati na to:

- da so pašni viri z medovitimi rastlinami na območju preletne razdalje čebel dobri vso čebelarsko sezono;
- da je vso čebelarsko sezono na razpolago pelodna paša;
- da je stalno na razpolago vir neoporečne pitne vode;
- da sodelujemo s kmetijskimi pridelovalci in deležniki, s katerimi iščemo skupne rešitve za sobivanje v obojestransko korist.

Dobra čebelarska praksa je:

- da pri postavitvi čebelnjaka upoštevamo geografsko uro tako, da ima čebelnjak naravnan izlet čebel proti soncu od 11. do 13. ure (pri nakladnih panjih smer izleta ni pomembna);
- da ima prevozni čebelnjak z obojestranskim izletom izlet čebel naravnan na vzhod in zahod (pomembno predvsem med prezimovanjem in med spomladanskim razvojem);
- da so v bližini čebelnjaka rastline, ki čebelam zagotavljajo dober spomladanski razvoj: leska, vrba iva, dren, žafran, regrat, češnja, višnja, jablana, sliva;
- da je v bližini čebelnjaka vsaj ena od močnih ekonomskih paš (oljna ogrščica, robinija (akacija), javor, smreka, jelka, lipa, pravi kostanj, ajda);
- da čebelnjak omogoča dobro prezimovanje čebel, zaradi česar naj ne bo v preveč zatišni legi (preveč vlage) in naj ima pozimi dovolj sonca;
- da izberemo tako stojišče – čeprav z nekoliko slabšimi pogoji –, ki je kar najbolj oddaljeno od drugih čebelarjev, saj se s tem izognemo prenaseljenosti čebeljih družin;
- da se pri postavitvi čebelnjaka posvetujemo z izkušenimi čebelarji;
- da je čebelnjak v naselju vsaj 20 metrov oddaljen od zemljišč sosedov in 50 metrov od javnih stavb, poti, igrišč, stanovanjskih hiš ipd.

Slaba čebelarska praksa je:

- postaviti čebelnjak v onesnaženi okolici (v bližini avtocest, odpadov, smetišč, zbirnih centrov za odpadke, gnojišč, visokonapetostnih daljnovodov ...);
- postaviti čebelnjak v bližino intenzivno obdelovalnih površin (razen za koriščenje paše ob skrbnem spremljanju uporabe fitofarmaceutskih sredstev v okolici);
- postaviti čebelnjak na legah, kjer se pregreva – zatišna ali izpostavljena sončna lega.

Prepovedano je:

- postaviti čebele v bližino poti in drugih lokacij, kjer motijo in ogrožajo mimoidoče.

3.2 Izbira panja

Pred izbiro panja se moramo odločiti, s kakšnim panjskim sistemom želimo čebelariti. Na splošno pri nas obstajata dva panjska sistema (listovni in nakladni). Napačne odločitve ob začetku čebelarjenja so lahko zelo drage.

Dobra čebelarska praksa je:

- da za gospodarske družine uporabljamo panje, ki jim je možno prilagajati velikost prostora glede na trenutne potrebe v posameznem življenjskem obdobju; čebelam moramo nuditi ustrezen prostor v panjih, da lahko oblikujejo gnezdo, se dobro razvijajo in grejejo zalego, ter ustrezen prostor za odlaganje cvetnega prahu, medicinine, mane in medu;
- da imajo panji testne vložke za kontrolo varoj;
- da za rezervne družine uporabljamo od 7- do 10-satne panje;
- da so panji suhi in zračni ter čebele varujejo pred prepihom, škodljivci in vremenskimi vplivi.

3.3 Nabava oz. prodaja čebel

Čebelje družine praviloma kupujemo spomladi (za začetnika je najbolje, da kupuje v spremstvu izkušenega čebelarja). Kupujmo zdrave družine z ustrežno veterinarsko dokumentacijo. Za standard pri nakupu čebelje družine v sredini aprila velja: zalega v skupni površini treh satov, en sat hrane in za en sat praznih celic – kar je več in/ali bolj zgodaj, je toliko bolje. Ometenci in roji naj imajo sredi maja najmanj 1,5 kilograma čebel. V primeru naselitve nove družine v gospodarski panj kupujemo družine na najmanj sedmih ali več satih. Kasnejši nakupi do julija so namenjeni širitvi čebelarstva ali obnovi matic/družin. Vedno kupujemo čebelje družine z (označeno) mlado matico, ki je oprášena v preteklem letu ali pa v letu nakupa. Čebelje družine lahko kupujemo tudi kot ometence ali pa kot roje, ki jih naselimo na nove satnice (priporočljivo ekološke satnice s certifikatom), jih zadostno hranimo in zatiramo varoje po navodilih veterinarja.

Obvezno je:

- da vsak premik čebel (prodaja, nabava, začasna selitev na drugo lokacijo) prijavimo v Registru premikov čebel pri SIRIS UVHVVR;
- da čebelar, ki čebele proda ali podarja, poskrbi za pravočasno registracijo nameravanega premika svojih čebel tako, da pridobi uradno veterinarsko potrdilo za promet s čebelami, še preden se opravi premik čebel;
- da čebelar, ki nabavlja čebele, poskrbi, da nabavi zdrave čebelje družine; nabaviti jih mora iz čebelarstva, ki ima pridobljeno uradno veterinarsko potrdilo za promet s čebelami, ki je veljavno v času samega premika;
- da čebelar, ki ima registrirano certificirano ekološko čebelarstvo, upošteva poleg že navedenega vse predpise za ohranjanje certifikata; v tem primeru je dovoljena nabava čebeljih družin in matic s spremljevalkami izključno iz ekološkega čebelarstva ob zagotavljanju popolne sledljivosti, skladno s predpisi.

Dobra čebelarska praksa je:

- da pred nabavo čebel skrbno pretehtamo, kakšne so naše želje in potrebe po nakupu čebel ter realne možnosti za začetek čebelarjenja ali povečanje čebelarstva oziroma nadomestitev morebitnih izgub čebeljih družin;
- da že pred nabavo čebel poskrbimo za uradno registracijo svojega čebelnjaka;

- da nabavljamo oz. prodajamo čebelje družine, ki so bile tudi klinično pregledane s strani veterinarja VF NVI;
- da čebelje družine zapremo in prepeljemo v delu dneva, ko ne izletavajo (v poznih večernih urah, ponoči, zgodaj zjutraj ali ob slabem vremenu);
- da pri nabavi čebel izkušeni čebelarji sodelujemo in nudimo pomoč čebelarjem začetnikom;
- da se v primeru nabave oz. prodaje čebeljih družin šteje za gospodarsko družino, če zaseda najmanj devet satov;
- da kupujemo oz. prodajamo čebelje družine na mladem svetlem satju (staro črno satje je lahko onesnaženo z ostanki zdravil in škodljivimi snovmi iz okolja ter okuženo s povzročitelji nevarnih bolezni);
- da kupujemo oz. prodajamo ometence in roje z najmanj 1,5 kilograma čebel;
- da roje in ometence postavimo na hladno in temno mesto, da porabijo zalogo hrane (24 do 72 ur oziroma do pojava prvih mrtvic);
- da roje neznanega porekla osamimo do pojava pokrite zalege (postavimo na stojišče, ki je oddaljeno od drugih čebeljakov najmanj tri kilometre).

Prepovedano je:

- premikati (nabavljati) čebele na območjih kužnih krogov oziroma če epizootiološka situacija na območjih odhoda in prihoda čebel ni preverjena skladno s predpisi (brez uradnega veterinarskega potrdila za promet s čebelami).

3.4 Postopki naselitve družine v panj

Dobra čebelarska praksa je:

- da naselitev izvedemo zgodaj zjutraj (najlažje); začetniki naj naselitev izvedejo s pomočjo izkušenega čebelarja; delamo hitro;
- da smo v trenutku preselitve pozorni na pašne pogoje in družini hkrati dodamo satnice (med pašo lahko v sredo gnezda, v primeru brezpašnega obdobja pa je nujno ohraniti strukturo gnezda in dodati satnice samo na rob gnezda);
- da v primeru uporabe rabljenega panja tega pred naselitvijo nove čebelje družine dobro razkužimo;
- da glede na vremenske pogoje in pašne razmere družinam zagotovimo zadostno količino hrane;
- da naseljeno družino vestno oskrbujemo, vse dokler ne doseže optimalne velikosti – v nobenem primeru družina ne sme oslabeti;
- da v primeru negativnih donosov, ki trajajo vsaj tri dni, čebelam dodamo sladkorno raztopino, lahko večje količine naenkrat, da ohranjamo normalen razvoj družine in zadostno zalogo hrane (7–8 kg);
- da krmljenje izvajamo na podlagi podatkov čebelarske tehtnice, na kateri vrednost v nobenem primeru ne sme padati.

Slaba čebelarska praksa je:

- dodajati staro satje v novo naseljeno družino v gospodarski panj. Ometence in roje obvezno naseljujemo na satnice. Dovolj močna družina bo v dobrih pašnih razmerah ali pa ob pomoči čebelarja sama zgradila vse potrebno satje.

Prepovedano je:

- kupovati oz. prodajati čebelje družine s kužnih območij hude gnilobe čebelje zalege; preden kupimo čebeljo družino, lahko pri območnem veterinarju preverimo, ali je družina v kužnem krogu hude gnilobe; stanje se lahko preveri tudi na portalu <http://rkg.gov.si/GERK/WebViewr>;
- dodajati satje z odmrlo delavsko ali trotovsko zalego; take sate moramo neškodljivo uničiti;
- shranjevati staro satje (medeno ali z odmrlo zalego) v odprtih panjih in v okolici čebelnjakov, dostopno čebelam in škodljivcem, ali še huje: obešanje satov po drevesih oz. nastavljanje satov v okolici čebelnjakov, da jih čebele očistijo.

3.5 Kakovostna hrana

Brez kakovostne naravne hrane v čebelarstvu ni razvoja. Čebelja družina v enem letu za svoj obstoj porabi okrog 70 kg medu, 20–30 kg cvetnega prahu in okrog 30 litrov neoporečne vode. Ko ima čebelja družina v panju manj kot sedem kilogramov zaloge hrane, strada in številčno slabi. Če čebelja družina enkrat strada, si več mesecev ne opomore, dovzetnejša pa je tudi za razne bolezni. Pomanjkanje cvetnega prahu je lahko za čebeljo družino usodno, zato moramo biti pozorni na njegov vnos. Še posebej pozorni moramo biti v sušnem obdobju, in če ga ni dovolj, moramo ukrepati. V cvetnem prahu so zelo pomembne snovi za razvoj ličink oziroma mladega rodu čebel, to so beljakovine, encimi, vitamini in rudninske snovi.

Na terenih z dobro razvojno pašo se čebele spomladi začnejo razvijati same od sebe in nimamo posebnih del glede oskrbe s hrano. Na terenih s slabšimi razvojnimi pašami pa izvajamo ukrepe za spomladansko spodbujanje zaleganja. Glede na svojo prvo ekonomsko pašo ocenimo, kdaj je pametno začeti spodbujati spomladanski razvoj družin. Ocenjujemo, da je to potrebno nekako osem tednov pred predvidenim pojavom prve intenzivne paše. Čebelar opazuje fenološki razvoj rastlin in ukrepa v skladu s tem.

Za vsak sat zalege čebele porabijo en sat hrane. Izračunamo si porabo glede na število generacij zalege do prve ekonomske paše.

3.5.1 Krmljenje s tekočino

Krmimo vedno samo toliko, kolikor potrebujejo čebele za svoje potrebe. Ko čebelam primanjkuje hrane, krmimo s sladkorno raztopino, praviloma v razmerju tri dele sladkorja in dva dela vode. Taka raztopina je stabilnejša in se počasneje kvari.

Z načinom krmljenja uravnavamo, kako hitro in koliko bo matica zalegala. Z napačnim načinom krmljenja lahko povzročimo lakoto ali čezmerno zaleganje ter s tem slabše izkoriščanje paš in prezimovanje družin.

V spomladanskem obdobju, ko želimo povečevanje zaleganja, dajemo raztopino dlje časa v manjših količinah (tam do 0,5 litra na dan). Manjše količine, npr. po dva decilitra na dan, namreč pustvarijo občutek paše in s tem spodbudijo zaleganje matice.

V poletnem in jesenskem obdobju krmimo večje količine s hitrim odvzemom, v daljših časovnih razmikih. Zimska zaloga mora zadoščati za zimo in spomladanski razvoj. Potrebno zalogo ocenimo glede na znane in pričakovane spomladanske pašne razmere. Naš cilj je, da imamo pred prvo ekonomsko pašo v panju sedem kilogramov zalog hrane.

Pazimo, da sladkorne raztopine ne polivamo okoli čebelnjaka, in – glede na hitrost odvzema raztopine – krmimo ob pravem času. **Pri hitrem odvzemu čebele takoj po krmljenju odletijo iz panjev in iščejo vir medicne, kar lahko povzroči čebelji rop. Zato NIKOLI ne krmimo podnevi.** To delo opravimo v zgodnjih večernih urah. Takšnih težav pri počasnem odvzemu raztopine ni.

Dobra čebelarska praksa je:

- da krmimo čebele v brezpašnem obdobju v zadostnih količinah, da nikoli niso lačne.

Slaba čebelarska praksa je:

- krmiti podnevi in prevelike količine hrane v pitalnike s hitrim odvzemom;
- krmiti med pašo;
- krmiti z iztočenim medom ter medeno vodo od izpiranja voščenih pokrovcev in točilne opreme;
- krmiti z nastavljanjem hrane izven panjev;
- polivati hrano okoli čebelnjaka (preverimo tudi tesnjenje pitalnikov proti razlivanju raztopine).

Prepovedano je:

- krmiti sladkorno raztopino čebelam z namenom ponarejanja medu;
- krmiti čebele s proizvodi, ki niso namenjeni za prehrano čebel (npr. encimsko invertiran sladkor itd.);
- krmiti čebele s higiensko oporečno hrano (npr. fermentirana sladkorna raztopina, smeti).

3.5.2 Pospeševanje zaleganja s pogačo

Krmljenje s pogačo uporabljamo za spodbujanje zaleganja. Počasni odvzem sladkorja predstavlja stalen dotok hrane in s tem spodbuja zaleganje. Ker se površina zalege spomladi zelo povečuje, dotok hrane iz pogače ne zadošča potrebam. Obstaja velika nevarnost, da začne družina počasi stradati. Pogačo dodajamo samo, ko je v panju zadostna zaloga hrane in hkrati potrebujemo zgodnji, eksplozivni razvoj čebel za koriščenje prvih paš.

Slaba čebelarska praksa je:

- dodajati pogače v družine, ki nimajo zadosti zaloge hrane (namesto tega lačne družine krmimo s sladkorno raztopino);
- dodajati pogače tam, kjer je razvoj vsako leto zgoden in hiter, ob dobri spomladanski razvojni paši in pozni prvi ekonomski paši;
- dodajati pogače z dodatkom medu ali cvetnega prahu (kljub temu da SDHNC dopuščajo uporabo medu in cvetnega prahu v krme namene, če je opravljena laboratorijska analiza na spore hude gnilobe).

Prepovedano je:

- dodajati pogače z dodatki, ki niso registrirani za hrano čebel (npr. encimsko invertiran sladkor);
- dodajati pogače z dodatkom medu ali cvetnega prahu iz čebelnjaka, kjer je bil postavljen sum ali potrjena huda gniloba čebelje zalege.

3.5.3 Potrebe po vodi, higienski napajalnik

Neoporečna voda je eden izmed ključnih dejavnikov za razvoj čebelje družine, zato poskrbimo za dostopen vir neoporečne vode. Vodo potrebujejo za uravnavanje temperature v panju in za raztapljanje kristaliziranega medu. Ob pomanjkanju vode trpita donos in nega zalege, kar v kritičnih situacijah povzroči celo njeno odmrtnje. Čebelja družina v najhujši poletni vročini potrebuje približno pet litrov vode na teden.

Dobra čebelarska praksa je:

- da uredimo napajalnik (8–10 m oddaljen od čebelnjaka, v zavetju, na sončni strani);
- da napajalnika ne postavljamo na območju preleta (otrebljanja) čebel;

- da ima napajalnik stalen dotok sveže vode; s higienskega stališča so najprimernejši napajalniki na podtlak.

3.6 Opazovanje čebel na žrelu

Za lažje čebelarjenje je dobro pred vsakim pregledom čebeljih družin opazovati čebele na žrelu. Obnašanje čebel pred panjem je odvisno od jakosti družine, zdravstvenega stanja, paše, motečih dejavnikov v okolici in rojilnega nagona. Pomembno je, da smo racionalni in čas, ki ga bomo namenili poseganju v panj, dobro načrtujemo že vnaprej. Odzivamo se na posebnosti in izjeme, ki se pojavijo na žrelih.

Opazujemo:

- število mrtvic na žrelih in pred čebelnjakom, morebitno prisotnost čebel, ki ne morejo vzleteti, se vrtijo ali plazijo, prisotnost mrtvih bub zaradi poapnele zalege in podobno;
- vsakršno spremembo na žrelu, še posebej (v zimskem času) umazano žrelo zaradi ropa (vidi se kot ostanki voska na žrelu);
- intenzivnost izletavanja čebel, če je v vseh panjih enakomerna ali kakšen panj izstopa (večja intenzivnost izletavanja lahko pomeni možnost ropa ali pa le močno družino, manjša intenzivnost izletavanja lahko pomeni oslABLJENO družino npr. zaradi bolezni, trotovk, če ne nosijo cvetnega prahu, so lahko brez matice ...);
- ob dobri paši lahko čebele sredi dneva posedajo pred žrelom, kar pomeni poln panj, v katerem ni prostora za donos medicine oz. mane in čebele lenarijo (kljub temu da je videti panj napol prazen, ko ga odpremo).

V primeru ugotovljenih posebnosti pregledamo družino in ugotovimo vzrok zanje ter izvedemo ustrezne ukrepe. Z nepotrebnim stikanjem po panju (npr. iščemo matico ali premikamo gnezdo) čebelji družini povzročamo vznemirjanje in dodaten stres.

3.7 Prvi pregled – ureditev gnezda zgodaj spomladi

Glede na vremenske razmere ob primerni zunanji temperaturi (nad 15 °C) opravimo prvi spomladanski pregled družin. Pri tem pregledu po potrebi ocenimo moč čebelje družine in uspešnost prezimovanja ter premaknemo gnezdo proti sredini plodišča, uredimo prostor za zaleganje matice in uredimo zalogo hrane v plodišču.

Obvezno je:

- da v primeru odmrtnosti čebeljih družin, za katerega vzrok ni tehnološka napaka, obvestimo veterinarja VF NVI ter po navodilu panje izpraznimo, razkužimo in zapremo;
- da ne puščamo satov na mestih, ki niso zaščiteni pred čebelami in škodljivci;
- da vse odpadke iz panjev neškodljivo odstranimo ali uničimo/sežgemo (staro satje, izrezana trotočina, prizidki, drobir, mrtve čebele ...);
- da odpadkov iz panjev ne mečemo v smetnjake;
- da pri pregledu preverimo zalogo hrane in jo po potrebi dodamo;
- da zagotovimo vsem čebeljim družinam optimalne pogoje za njihov razvoj in dobro zdravje ter dobro produktivnost.

Dobra čebelarska praksa je:

- da družinam, ki so se pozimi premaknile na levo ali desno stran, premestimo celotno gnezdo v sredino plodišča, in sicer tako, da ostane gnezdo kompaktno in ima ob straneh sate s hrano, kar omogoča, da se bo optimalno razvijala;
- da satov zaradi nizkih temperatur ne zlagamo na kozico (prehlajena zalega).

3.8 Drugi pregled in smiselno vsi drugi pregledi

Ko družina doseže sedem satov zalege (med šest in devet – odvisno od panja ter pašnih in vremenskih pogojev – v času cvetenja divje češnje oz. regrata), opravimo drugi pregled družine. Pri tem pregledu v panj dodamo satnice in umaknemo med od gnezda ter nastavimo medišča. Pri tem pregledu ni treba zložiti vseh satov na kozico (izogibamo se stresu za čebeljo družino).

Pri tem pregledu in smiselno vseh drugih pregledih:

- ocenimo moč čebelje družine in uspešnost razvoja;
- ocenimo količino in kakovost zalege;
- matice ne iščemo, jajčeca in strnjena zalega so znak dobre matice;
- ocenimo količino zalege in moč čebelje družine, ki je odvisna od množice dejavnikov:
 - zdravstvenega stanja družine,
 - moči družine jeseni,
 - zaloge hrane jeseni,
 - kakovosti hrane,
 - kakovosti panja (prepih, plesen, zračenje, toplotna izolacija ...),
 - kakovosti satja,
 - kakovosti matice;
- smo pozorni na morebitno grbasto zalego, ki pomeni, da zalegajo trotovke ali neoprašena matica;
- smo pozorni na morebitno presledkasto zalego (vzrok je lahko bolezen, zastrupitev, slaba matica, lakota ali velik donos cvetnega prahu); zdrava zalega zgodaj spomladi je strnjena in zaležena v koncentričnih krogih s sredine proti robu sata;
- preverimo čistost podnice, ki nam pokaže čistilni nagon družine; družine, ki ne čistijo dobro, so primerni kandidati za menjavo matice.

Obvezno je:

- da v primeru odmrtnosti čebeljih družin, za katerega vzrok ni tehnološka napaka, obvestimo veterinarja VF NVI ter po navodilu panje izpraznimo, razkužimo in zapremo;
- da ne puščamo satov na mestih, ki niso zaščitena pred čebelami in škodljivci;
- da vse odpadke iz panjev neškodljivo odstranimo ali uničimo/sežgemo (staro satje, izrezana trotovina, prizidki, drobir, mrtve čebele ...);
- da odpadkov iz panjev ne mečemo v smetnjake;
- da pri pregledu preverimo zalogo hrane in jo po potrebi dodamo;
- da zagotovimo vsem čebeljim družinam optimalne pogoje za njihov razvoj in dobro zdravje ter dobro produktivnost.

Dobra čebelarska praksa je:

- da podnico po potrebi očistimo odmrlih čebel in drobirja;
- da zbrane odpadke sežgemo ali zakopljemo;
- da družinam, ki imajo vsaj pet zaleženih satov, dodamo dve satnici ob rob gnezda ali namesto ene gradilni satnik;

- da družinam, ki imajo sedem ali več satov zalege, prestavimo vsaj dva sata zalege v medišče;
- da viške zimskih zalog hrane označimo in jih prestavimo v hladilnico; označenih satov ne točimo;
- da ko bodo satnice delno zgrajene in zaležene, po potrebi nadaljujemo dodajanje satnic;
- da v primeru daljšega (deževnega) brezpašnega obdobja poskrbimo za dovolj kakovostne hrane – krmimo s sladkorno raztopino;
- da družine, ki imajo v tem obdobju manj kot pet satov zalege, označimo kot neuporabne za izkoriščanje paše;
- da dveh slabičev ne združujemo, saj se iz njih ne bo razvila močna družina;
- da pri močnih gospodarskih družinah pri tem pregledu dodamo več satnic, kar lahko podaljša čas do naslednjega pregleda;
- da smo pozorni na pojav presledkaste zalege (vzrok je lahko bolezen, zastrupitev, slaba matica, lakota ali velik donos cvetnega prahu);
- da pri sukanju satov v plodišču po navpični osi zasukamo vse sate, na katerih je zalega, da čebel ne obremenjujemo z delom, torej s prenosom medu.

Slaba čebelarska praksa je:

- zložiti pri vsakem pregledu vse sate na kozico in iskati matico;
- delati počasi, ker lahko ob mrzlem vremenu prehladimo zalego;
- pustiti neurejeno plodišče;
- čebelam ne omogočiti gradnje satja.

Prepovedano je:

- puščati panje z odmrlimi družinami in vsemi sati odprte;
- puščati sate kjer koli, kjer niso zaščiteni pred čebelami;
- puščati izrezano trotovinno okoli čebelnjaka ali z njo krmiti ptiče.

3.9 Preprečevanje rojenja

Rojenje preprečujemo predvsem zaradi uhajanja rojev in s tem širjenja čebeljih bolezni in škodljivcev ter slabljenja izrojene čebelje družine. Roje preprečujemo tako, da družinam omogočimo pogoje za širitev ali pa z odvzemom čebel in zalege. Podiranje matičnikov NI preprečevanje rojenja. Pogoji, ki morajo biti izpolnjeni (čim več od teh), da je možnost rojenja manjša:

- »občutek lakote«;
- dovolj prostora v panju, da lahko gradijo satje;
- dovolj prostora v panju, da matica lahko leže jajčeca in da ima posledično dovolj nepokrite zalege, s katero imajo opravka čebele krmilke;
- premalo ali preveč paše (donosi manjši od porabe ali donosi nad 1,5 kilograma na dan).

Za izpolnjevanje teh pogojev je treba poskrbeti še v dobi razvoja, vsaj teden dni pred začetkom gradnje matičnikov.

»**Občutek lakote**« pri čebelah izvedemo tako, da sate z medom prestavimo v medišče in jih označimo (npr. risalni žebliček), ker jih pri točenju ne smemo točiti. Na izpraznjeno mesto damo v plodišče satnice ali prazne sate. S tem ostane v plodišču samo še 30 % vseh zalog hrane. S tem smo že poskrbeli za dovolj **praznih satnic za gradnjo** in hkrati **prostor za zaleganje matice** – tudi v primeru srednjih donosov medicine oz. mane. Pričakujemo lahko, da – dokler bo matica v izgrajenih satnicah zalegala – ne bo rojilnega razpoloženja. Načeloma ena dodana satnica na teden prestavi rojilno razpoloženje za en teden. Dodajanje satnic je v manjših panjih nujno opraviti vsak

teden. V dovolj velikih panjih pa lahko dodamo več satnic naenkrat, kar deluje enako, kot če bi dodajali po eno satnico vsak teden.

Ko nastopijo večji donosi, družina aktivira večino delavk v panju za izkoriščanje paše. Krmilke preskočijo faze razvoja in nimajo časa za rojenje. Dokler traja paša in dokler imajo kam odlagati medicino oz. mano, je stanje v panju tako, da družine ne rojijo. Tu se pokaže problem manjših panjev. Če zmanjka prostora za odlaganje, družine tudi ob odličnem medenju nehajo izkoriščati pašo, kar pospešujejo rojenje.

Možno je, da se ob velikih donosih čebelje družine iz rojilnega razpoloženja preusmerijo na pašo (če matičniki niso pokriti). Če nam ne preostane nič drugega, lahko iz panjev v predrojilnem razpoloženju pobereemo večino zalege z matičniki in izdelamo narejence. V manjših panjih lahko še v času intenzivnega razvoja odvzamemo dva sata zalege in vstavimo dve satnici.

Ena od skrajnih možnosti je, da ko se pojavijo prvi matičniki, te podremo, odvzamemo vse medene sate in namesto teh dodamo v panj satnice tako, da med vsak sat zalege vstavimo satnico.

Skrbeti moramo, da družina nima preveč zalog hrane. Ko med doseže področje pod zalego, se razvije rojilni nagon. Zato pazimo, da točimo, preden se to zgodi.

Obvezno je:

- da preprečujemo rojenje v primeru kužne bolezni in v primeru rojenja poskrbimo za roj, da se bolezen ne širi.

Dobra čebelarška praksa je:

- da preprečujemo rojenje;
- da v primeru rojenja poskrbimo za roj;
- da delamo narejence in ometence kot protirojilni ukrep.

Slaba čebelarška praksa je:

- podirati matičnike kot protirojilni ukrep;
- pustiti družino v rojilnem razpoloženju;
- pustiti družinam, da rojijo (uhajanje rojev, poškodbe čebelarjev pri ogrebanju rojev, prenos bolezni idr.).

3.10 Točenje medu

Ko je v panju dovolj zrelega medu za točenje, ga moramo iztočiti zaradi:

- pridobivanja čebeljih pridelkov,
- sproščanja prostora za zaleganje matice in nove donose,
- preprečevanja rojenja.

Panj je poln, ko ostaja v panju samo še za tri sate praznih celic (za odlaganje in predelavo medicine v med). Tukaj se lahko pojavi problem premajhnih panjev, ko med še ni dozorel za točenje, hkrati pa čebele nimajo več kam odlagati medicine oz. mane. Šteje se, da je med zrel (po Pravilniku o medu največ 20 % vsebnosti vode, za med v SMGO pa manj kot 18,6 % vsebnosti vode), ko:

- je 2/3 sata pokritega z voščenimi pokrovci ali tri do štiri dni po zadnjem donosu.

Poznamo dva načina odvzema mediščnih satov. Pri točenju lahko ob odvzemu medenih satov hkrati uredimo tudi gnezdo/plodišče, s čimer prihranimo čebelji družini vznemirjenje in stres zaradi ločenih posegov v panj, a je zato samo točenje počasnejše.

Poznamo dva načina točenja. Točenje v vsakem primeru opravljamo po zahtevah SDHNČ oziroma lastnem sistemu HACCP.

Prvi je točenje na mestu samem v čebelnjaku (če imamo za to pogoje). Sate z medom odvezamemo, jih takoj iztočimo in iztočeno satje takoj vrnemo družinam.

Dobra čebelarska praksa je:

- da ima čebelnjak, v katerem točimo, strešno okno (med točenjem okno pripremo, čebele se ne vračajo v prostor, kjer točimo);
- da žrela panjev v poznem poletju (hladno vreme) pripremo na dva do tri centimetre širine – posebej slabšim družinam, da se lažje branijo pred morebitnim ropom;
- da čebelam z vseh strani onemogočimo dostop v čebelnjak, v katerem izvajamo točenje; stenska okna moramo zatemniti;
- da točimo med, ki ima vsebnost vode manj kot 17 %;
- da iztočene sate po možnosti vračamo v tisti panj, iz katerega smo jih vzeli, oz. jih vstavljamo v čim manjše število drugih panjev.

Druga tehnika je vožnja satov v oddaljeno točilnico.

Dobra čebelarska praksa je:

- da transportni zaboji za medene sate onemogočajo dostop čebelam;
- da iztočene sate po možnosti vračamo v tisti panj, iz katerega smo jih vzeli, oz. jih vstavljamo v čim manjše število drugih panjev;
- da čebelam iztočene sate vračamo zvečer – še najbolje ponoči, da jih čebele do jutra očistijo.

Slaba čebelarska praksa je:

- izzvati pri prenašanju satov čebelji rop.

3.11 Prevešanje satov

Prevešanje satov je prestavljanje zaleženih satov iz plodišča v medišče. Tehnika prevešanja satov se uporablja z namenom povečevanja prostora v plodišču. Prevešanje izvajamo zaradi boljšega razvoja družine, preprečevanja rojenja, pridelave čebeljih pridelkov in obnove satja. Prednosti prevešanja so:

- da se čebele pomaknejo v medišče ob zalego in med odlagajo v medišče;
- da ob pravilni izbiri satov za prevešanje izločimo stare temne sate po izleganju vse zalege;
- da prevešanje satov zalege z medenim vencem (umikanje medu iz plodišča) deluje kot protirojilni ukrep;
- da čebele v medišču raje gradijo satje, če je prisotna zalega, ter da s tem v plodišču vzpodbudimo gradnjo satja, kar omogoči dodajanje satnic v gradnjo, s čimer zamaknemo čas rojenja.

Obvezno je:

- da pri vračanju prevešenih satov nazaj v plodišče preverimo stanje neizleženih celic zalege (vlecljiva vsebina je sum na hudo gnilobo čebelje zalege – obvestiti VF NVI).

Dobra čebelarska praksa je:

- da se izognemo točenju zimske zaloge hrane tako, da prestavimo sate z zimsko zalogo iz plodišča v medišče ob stene panja, jih označimo in kasneje shranimo v skladišče – hladilnico ali uporabimo za izdelavo narejencev;
- da prevešamo sate samo v zdravih družinah, ki zasedajo vse ulice v plodišču oziroma imajo vsaj 6–7 satov zalege;

- da prevešanje izkoristimo za izločanje starega satja (da letno zamenjamo vsaj 30 % vsega satja v panju);
- da prevešamo pravočasno, še v času, ko je družina v razvojnem stanju (preden zaleže prvi matičnik).

Slaba čebelarska praksa je:

- predstavljati sate, dokler družina ne doseže vsaj šestih satov zalege;
- preveč razširiti družino, da ne bi bila več sposobna ogrevati same sebe (posledica je prehlajena zalega).

Prepovedano je:

- točiti sate, ki vsebujejo predelano sladkorno raztopino, in pridelek dajati v promet kot med;
- uporabiti sate s hrano iz bolnih čebeljih družin za prehrano čebel (tudi narejenci).

3.12 Zamenjava matice

Ko matica ne ustreza več, jo je treba zamenjati. Razlogi za menjavo matice so:

- poškodba matice,
- starost matice – porabljen seme v semenski mošnjici,
- slaba oprašenost matice – premalo zbranega semena v semenski mošnjici,
- genetska nečistost (ni kranjska čebela).

Zaradi desetdnevne prekinitve zaleganja, ob menjavi matice, lahko v tem času v družini učinkovito zatiramo varoje – te so namreč na čebelah in dostopne zdravilom za zatiranje varoj. Pri zamenjavi matic uporabljamo naslednje korake.

Dobra čebelarska praksa je:

- da odбирamo matice in matičnike iz družin z zaželenimi selekcijskimi lastnostmi (rasna čistost, mirnost, nerojivost, donosnost, čistilni nagon, odpornost proti boleznim);
- da matice vzrejamo v dovolj velikih plemenilčkih (s površino satja primerljivo vsaj trem AŽ-satom).

3.12.1 Zamenjava matice z dodajanjem oprasene matice

Opis priporočenega postopka menjave matice:

- Odstranimo staro matico in zabeležimo datum odstranitve.
- Po osmih dneh temeljito pregledamo čebeljo družino.
- V tem času zaradi brezmatičnosti čebele potegnejo zasilne matičnike, ki jih podremo. Po tem obdobju čebelja družina nima več možnosti vzreje lastne matice, ker je vsa čebelja zalega prerasla optimalno razvojno fazo, zato vstavljeno mlado opraseno matico družina zanesljivo sprejme.
- Naslednji dan dodamo mlado opraseno matico.
- Družine ne odpiramo nadaljnjih 14 dni. Razlog je v tem, da dokler matica nima pokrite zalege v čebelji družini, še ni »gospodarica«, ni popolnoma sprejeta. Matica nemirno bega po satju, hkrati so nemirne tudi čebele. Pregled lahko povzroči nehoteno poškodbo matice s strani čebelarja kakor tudi umor matice s strani čebel.
- Po 14 dneh ocenimo kakovost zalege. Po možnosti ne izvlačimo satov iz panja, ampak samo prelistamo sate in pogledamo samo sat v sredini gnezda, kjer je najverjetneje zalega.

3.12.2 Zamenjava matice z dodajanjem zrelega matičnika

Zrel matičnik vstavimo v brezmatično družino po devetih ali desetih dneh od odvzema stare matice.

Postopek:

- Pregledamo čebeljo družino in podremo vse zasilne matičnike.
- Zrel matičnik dodamo v sredino gnezda, najbolje na sat s pokrito zalego – iz njega se v naslednjih dneh izleže matica. V zrelem matičniku ob dnevni svetlobi vidimo navzdol obrnjeno matico, ki se kar precej premika.
- Družine ne pregledujemo tri tedne po dodajanju matičnika.
- Po treh tednih od dodajanja matičnika preverimo prisotnost matice po enakem postopku kot pri dodajanju mlade oprasene matice.

3.13 Dodajanje satnic

V času, ko se pojavi prva spomladanska paša, dodajamo družinam v izgradnjo satnice. Družina izdela sat iz satnice načeloma v enem tednu. Tako lahko ob dobri paši naslednjo satnico dodamo po sedmih dnevih. Če nove satnice ne dodamo pravočasno, tvegamo rojilno razpoloženje. Satnice so odlično sredstvo za preprečevanje rojenja. Čez leto (april, maj) lahko družina dogradi šest satnic.

Dobra čebelarska praksa je:

- da v času pojava prve spomladanske paše dodajamo družinam satnice v plodišče (dokler družina ne doseže pet satov zalege, jim satnice dodajamo samo ob gnezdo, kasneje pa tudi v sredo gnezda, praviloma ne dveh satnic skupaj drugo zraven druge);
- da dodajanje satnic prilagodimo družini glede na hitrost izgradnje satja (da imajo vedno možnost gradnje).

Slaba čebelarska praksa je:

- dodajati satnice v sredo gnezda med kostanjevo pašo in kasneje, ker ne bodo zaležene;
- dodajati družinam satnice od julija dalje, saj praviloma ne gradijo več satja.

3.14 Narejanje družin

3.14.1 Narejanje družin z zalego

Narejence delamo z namenom priprave rezervnih družin, za preprečevanje rojenja in kot apitehnični ukrep.

Dobra čebelarska praksa je:

- da družini, ko doseže osem ali devet satov zalege, odvezemo dva sata z zalego in čebelami ter naredimo »rezervno« družino oz. narejenec;
- da uporabimo odbrane matičnike ali dodamo mlado opraseno matico;
- da je količina zalege in čebel za narejenec prilagojena letnemu času:
 - v maju potrebujemo enega do dva sata zalege s čebelami, en sat medu s cvetnim prahom ter satnice;

- v juniju potrebujemo dva do tri sate zalege s čebelami, en sat medu s cvetnim prahom ter satnice;
- v juliju potrebujemo tri do štiri sate zalege s čebelami, en sat medu s cvetnim prahom in izgrajeno mlado satje;
- da narejenec za tri dni spravimo v temen hladen prostor ali odpeljemo tri kilometre stran (z veterinarskim potrdilom za promet s čebelami);
- da narejenec namestimo ločeno od gospodarskih družin;
- da narejenec zdravimo proti varozi po navodilih veterinarja VF NVI (če uporabimo matičnike, je zdravljenje pričakovano učinkovitejše in lažje izvedljivo v času, ko v družini ni pokrite zalege, s tem dovolj znižamo število varoj v družinah, da lahko pričakujemo dobro prezimitev);
- da spremljamo razvoj narejenca in ga po potrebi krmimo.

V velikoprostorninskih panjih običajno ni potrebe po odvzemu zalege kot protirojilnemu ukrepu. Z živalnejšimi čebeljimi družinami lahko v takšnih panjih dosežemo večje donose medu. Iz družin v velikoprostorninskih panjih izdelujemo narejence:

- če družine v spomladanskem obdobju niso dosegle moči gospodarske;
- če so družine kljub vestnemu delu čebelarja potegnile matičnike.

Če narejence izdelujemo po lipovi/kostanjevi paši, jih izdelamo tako, da od **vsake družine** odvezamo po tri povsem polne sate pokrite zalege s čebelami (pomembna je skupna površina zalege). S tem dosežemo dvoje:

- odvezamo varoje v stari pokriti zalegi in
- dobimo dovolj narejencev za drugo leto.

Naprej skrbimo za njih po zgoraj opisanem postopku.

3.14.2 Narejanje in oskrba ometencev

Ometence naredimo tako, da iz več čebeljih družin ometemo primerno število čebel vseh generacij in dodamo mlado, oprášeno matico.

Dobra čebelarska praksa je:

- da je količina čebel za ometenec prilagojena letnemu času:
 - po končani robinijevi (akacijevi) paši potrebujemo 1,5 kilograma čebel,
 - po končani lipovi paši potrebujemo 2,5 do največ tri kilograme čebel;
- da je v zaboju/embalaži z ometencem dve tretjini praznega prostora;
- da dodamo matico v matičnici;
- da ometenec za en do tri dni pustimo v temnem hladnem prostoru (čas odvisen od dodane hrane), nato pa ga naselimo v panj s satnicami v čebelnjaku ali odpeljemo na drugo lokacijo (z veterinarskim potrdilom za promet s čebelami);
- da ometenec obilno krmimo (da družina v naslednjih desetih dneh zgradi satje in nabere vence medu);
- da ometenec zdravimo proti varozi po navodilih veterinarjev VF NVI (čebele pred zdravljenjem ne smejo biti lačne in morajo biti brez zalege).

3.15 Nadzor teže panja

Dober razvoj in produktivnost čebelje družine sta odvisna od razpoložljive hrane. Zaradi nepredvidljivih vremenskih in pašnih razmer moramo stalno spremljati donose oz. zaloge hrane v panjih, za kar potrebujemo panjsko tehtnico. Glede na gibanje panjske tehtnice se odločimo za čebelarске ukrepe. Če ne ukrepamo, lahko dobimo nezaželene roje ali pa od lakote odmrle družine. Če več dni zapovrstjo čebele nimajo donosov iz narave, matice omejijo zaleganje.

Dobra čebelarška praksa je:

- da redno spremljamo gibanje na panjski tehtnici, od spomladi do jeseni, na vsaj eni povprečni čebelji družini na stojšču;
- da v primeru vsaj tridnevnega negativnega stanja na panjski tehtnici s krmljenjem poskrbimo, da imajo čebele stalno zalogo hrane v panjih (najmanj sedem do osem kilogramov);
- da v primeru pozitivnega stanja na panjski tehtnici (donosa) preverjamo količino in zrelost medu ter po potrebi pravočasno točimo po zahtevah SDHNČ.

3.16 Pomen cvetnega prahu za družine

Po kostanjevi paši se pogosto zgodi, da sate s cvetnim prahom čebele porabijo za naslednjo generacijo zalege in imajo tako ob morebitni suši v obdobju od julija do novembra primanjkljaj cvetnega prahu. Posledično so družine številčno slabe, čebele pa kratkožive. Krmljenje s sladkorno raztopino povzroča v takem primeru še dodatno škodo, saj po eni strani vzpodbuja matice k zaleganju, po drugi strani pa izčrpava čebele, ki za invertiranje saharoze v glukozo in fruktozo porabljajo lastne zaloge beljakovin. Podobno se lahko zgodi tudi zgodaj spomladi, če stimulatивно krmimo čebele zgolj s sladkorno raztopino, zunanji pogoji pa ne omogočajo vnosa cvetnega prahu. Namesto da bi imeli spomladi močne družine, jih lahko v takih pogojih celo oslabimo.

Brez cvetnega prahu:

- čebele hitro oslabijo;
- se čebelam skrajša življenjska doba;
- so čebele manj odporne proti boleznim;
- čebele slabše prenašajo hitre temperaturne spremembe;
- čebele slabše prenašajo nizke temperature;
- se čebelam ustavi delovanje krmilnih žlez;
- ni hrane za čebele krmilke;
- čebele ne krmijo matice;
- ni mladih čebel;
- čebele ne gradijo satja;
- matica ne izloča feromonov, kar povzroči zamenjavo matice (preleganje);
- lahko čebele matico umorijo in začnejo zalegati lažne matice – čebele trotovke;
- čebelja družina odmre.

Takoj pomislimo, da bi v obdobju cvetenja kostanja pobirali cvetni prah, ga zamrznili in v obdobju pomanjkanja dodajali s sladkorjem v obliki pogač. **Vendar je vračanje osmukanega cvetnega prahu v čebelje družine slaba in zelo tvegana čebelarška praksa!** V osmukanem cvetnem prahu lahko pristanejo delci poapnele zalege, ob izbruhu hude gnilobe čebelje zalege pa tudi spore. S pogačami, v katerih bi bil okužen cvetni prah, lahko škodujemo lastnemu čebelarstvu in posledično okužimo okoliške čebelje družine. Zaradi pogostih sušnih obdobj v poletnih in celo jesenskih mesecih je čebelam zelo težko najti pelodno pašo. Pomagamo jim lahko tako, da jim na kostanjevi oz. lipovi paši omogočimo dovolj prostora, da naberejo zalogo cvetnega prahu. Nato odvzamemo po kakšen sat s cvetnim prahom, jih zavijemo v živilsko folijo, označimo, iz katerih panjev so, in

zložimo v zamrzovalno skrinjo (hlajenje ne zadostuje, ker ga v takem primeru lahko uničijo škodljivci). V avgustu čebeljim družinam vrnemo sate s cvetnim prahom. Če jih ne potrebujejo, jih lahko porabimo pri izdelavi narejencev.

V okolici čebelnjaka zasejemo čim več rastlin, ki dajejo kakovosten cvetni prah poleti in jeseni.

3.17 Izvajanje pašnih redov ter ravnanje na pasišču in oskrba čebel na njem

Prevoz čebel na pašo mora biti urejen na način, da omogoča nemoteno čebelarjenje lokalnim čebelarjem in hkrati izkoriščanje paše prevoznim čebelarstvom. V skladu s Pravilnikom o katastru čebelje paše, čebelarskem pašnem redu in programu napovedi medenja za to skrbijo izvajalci pašnih redov, ki na svojem območju na podlagi pašnega katastra določijo stojišča za prevozne čebelnjake v času paše. Izvajalec čebelarskega pašnega reda je lokalno čebelarsko društvo, ki upravlja s pasišči na območju čebelarskega društva (samo za registrirana stojišča) oziroma ČZS na območju, kjer lokalna čebelarska društva ne predlagajo pašnega reda.

Obvezno je:

- da čebelarji premik čebel na pašo izvajamo le na registrirana stojišča ali začasne čebelnjake, dostopne z vozilom, s katerim vozimo čebele, ter z zadostno oddaljenostjo do sosednjih čebel;
- da pred prevozom čebel na pašo pridobimo dovoljenje izvajalca pašnih redov oz. lastnika zemljišča;
- da odgovorna oseba za vodenje seznama stojišč v čebelarskem društvu (izvajalec pašnega reda) opravi registracijo stojišč na pasišču;
- da dostavimo vlogo za namestitev čebel izvajalcu pašnega reda;
- da pred prevozom čebel vse družine pregledamo in prevažamo le močne in zdrave družine;
- da pred prevozom čebel na pašo in s paše izpolnimo in podpišemo izjavo PROMET S ČEBELAMI ter si pridobimo pisno potrdilo VF NVI, da na območju čebelnjaka (mesto prihoda in odhoda) ni ugotovljena huda gnilobe čebelje zalege in ni postavljen sum na bolezni (glej poglavje 4.4);
- da po prevozu čebel na pašo takoj na vidnem mestu namestimo kopijo veterinarskega potrdila za promet s čebelami;
- da spremljamo stanje čebeljih družin in skrbimo, da imajo čebele vedno na razpolago neoporečno vodo in hrano;
- da v primeru poslabšanja zdravstvenega stanja čebel takoj obvestimo veterinarja VF NVI in upoštevamo njegovo navodilo;
- da skrbimo za čistočo in red transportne enote;
- da čebele v 48 urah po končani paši odpeljemo.

Dobra čebelarska praksa je:

- da preverjamo medenje in ob slabem medenju ustrezno ukrepamo, npr. ob slabih obetih za pašo odpeljemo čebele;
- da čebelje družine prevažamo ponoči ali v zgodnjih jutranjih urah;
- da vse premične dele panja pritrdimo, odpremo zračnike, žrela zapremo z žično mrežico, zamašimo vse špranje in s seboj vzamemo potrebno orodje;
- da po prevozu čebel na pašo takoj zavarujemo prevozno enoto oz. panje pred neugodnimi vremenskimi razmerami in napadi zveri;
- da čebele pripeljemo na pasišča z zadostnim deležem medovitih rastlin tik pred začetkom paše.

3.18 Preprečevanje čebeljega ropa

Preprečevanje ropa je pomembno predvsem zaradi preprečevanja širjenja bolezni in ekonomske škode. Misel, ki je zelo prisotna med čebelarji, da lačna družina ropa močnejšo družino, ne drži. Vedno izropa močnejša in dobro razvita čebelja družina slabše razvito čebeljo družino, družino s staro ali slabo matico, družino brez matice, oslajeno družino zaradi bolezni ali tehnoloških napak (napake pri izdelavi narejencev in ometencev, povzročitev ropa med pregledom, nepazljivosti pri točenju medu ter vračanje pravkar iztočenih satov v brezpašju, lakota, napake pri krmljenju ...). **Za rop je praviloma kriv čebelar ropanih čebeljih družin.** Najboljše preprečevanje čebeljega ropa je zato vzdrževanje močnih in zdravih čebeljih družin, saj se šibka čebelja družina ni sposobna braniti pred roparicami.

Obvezno je:

- da v primeru ropa, ki je posledica bolezni (sum na bolezen predstavljajo presledkasta zalega, neizležene celice zalege z vlecljivo vsebino, udrti in luknjičavi pokrovc, ostanki poapnelih bub, položaj in obarvanost ličink in bub), takoj obvestimo veterinarja VF NVI in se ravnamo po njegovem navodilu.

Dobra čebelarska praksa je:

- da pri večjem stikanju čebel in na začetku brezpašnega obdobja pripravimo žrela in namestimo na žrelo panja pripomočke, ki preprečujejo rop (koridor, begalnica za žrelo);
- da takoj, ko ugotovimo, da je bila čebelja družina izropana, zapremo žrelo panja;
- da najprej ugotovimo vzrok za rop (slaba matica, lakota ...) in ga poskusimo odpraviti;
- da kadar rop ni posledica bolezni (huda gniloba), iz izropanega panja čim prej odstranimo sate in jih pretalimo, drobir in mrtve čebele pa neškodljivo uničimo (sežgemo);
- da izpraznjeni panj očistimo in razkužimo.

Slaba čebelarska praksa je:

- vstavljati rezervno čebeljo družino v pravkar izropan panj, saj obstaja velika verjetnost, da bo ta družina izropana.

3.19 Krmljenje čebeljih družin od brezpašnega obdobja do zazimitev

Za zmerni podnebni pas je značilno, da se čebele začno pripravljati na zimo, ko nastopi brezpašno obdobje oz. po poletnem solsticiju. Omenjeno obdobje je najbolj kritično obdobje čebelarskega leta, saj storjene napake težko popravimo. Te napake vplivajo na uspešnost prezimitev in na spomladansko izzimitev čebeljih družin.

Okvirna poraba hrane povprečnega gospodarskega panja v zimskem obdobju:

Mesec	Poraba hrane v kilogramih
oktober	1,1
november	0,9
december	1,0
januar	1,2
februar	1,6
marec	2,3
Skupaj	8,1

Če nastopi paša na ajdi, zlati rozgi in morebitnih povzročiteljih izločanja mane, ne krmimo. Če se pojavi problem hitre kristalizacije medu v satju, krmimo za boljšo sestavo zimske hrane. Zimsko krmljenje začnemo, ko se začne zalega zmanjševati. Če ima plodišče med 9 in 11 satov in družina 6–7 satov zalege, družina preprosto ne more biti nakrmljena, saj za prezimovanje potrebuje minimalno VSAJ sedem polnih satov hrane. Živalen panj potrebuje novembra med 12 in 15 kg zimske zaloge hrane.

Dobra čebelarska praksa je:

- da po kostanjevi paši takoj po točenju dodamo sladkorno raztopino (v razmerju dva dela vode in tri dele sladkorja);
- da do konca avgusta nakrmlimo okrog deset litrov sladkorne raztopine (količino prilagajamo pašnim razmeram);
- da krmimo na nekaj dni z večjimi količinami naenkrat (poustvarjanje močne paše), vendar ne več, kot čebele lahko odzamejo;
- da glede na vremenske, geografske in pašne pogoje krmljenje za zimsko zalogo izvajamo od druge polovice avgusta do konca septembra;
- da do konca oktobra preverjamo zimske zaloge hrane in po potrebi dokrmimo;
- da gnezda ne zablokiramo s hrano;
- da ob pojavu nezaželenega medenja (hitra kristalizacija v satju) s krmljenjem sladkorne raztopine takšen med razredčimo, saj ni primeren za prezimovanje čebel.

3.20 Zimske čebele

Čebele v hladnih zimskih mesecih preživijo stisnjene v gručo, ki jim omogoča vzdrževanje telesne temperature za preživetje. Ker preživijo celo zimo in spomladi vzredijo nov rod čebel, jih imenujemo dolgožive oziroma zimske čebele. Te se polegajo konec poletja in jeseni. Zimske čebele so tiste, ki še niso bile krmilke. Torej njihove žleze niso proizvajale matičnega mlečka in niso krmile zalege. Obseg njihovega maščobnega telesca je večji kot pri poletnih kratkoživih čebelah, kar jim omogoča preživetje zimskih razmer ter shranjevanje zaloge beljakovin in maščob v svojih telesih, kar predstavlja zalogo hrane v spomladanskem času.

V zalegi, iz katere so se valile zimske čebele, NE SME biti varoj. Varoje poškodujejo čebele, ker se prehranjujejo z njihovimi maščobnimi telesci. Od varoj poškodovane čebele so kratkožive, okužene z virusi in ne preživijo zime. Da preprečimo prehod varoj v zalego dolgoživih zimskih čebel, moramo med sezono izvajati apitehnične ukrepe in poletno zatiranje izvesti čim prej po zadnjem točenju.

Poskrbeti moramo tudi, da v glavnini sladkorno raztopino predelujejo v zimsko zalogo še kratkožive poletne čebele, tako da krmljenje začnemo zgodaj, čim prej po zadnjem točenju. Za invertiranje saharoze v glukozo in fruktozo, torej hrano, podobno medu, čebele porabijo precej encimov. Poraba beljakovin za izločanje encimov iz žlez čebelam krajša življenjsko dobo.

Dolgožive čebele, ki bodo prezimile, morajo imeti na razpolago dovolj cvetnega prahu. Le tako se jim lahko v zadostni meri razvije maščobno telo, da lahko prezimijo in oskrbijo prvo pomladno zalego.

3.21 Ukrepanje ob bršljanovi paši

S podnebnimi spremembami so jeseni vedno toplejše. Toplejše podnebje ugaja rasti in širjenju bršljana. Bršljan je rastlina, ki raste na vseh vrstah in legah tal. Cela rastlina vsebuje tudi strupene

snovi (glikozide). Medičina hitro in trdo kristalizira, saj vsebuje sladkor manoza. Manoza je škodljiva za čebele in jim skrajšuje življenjsko dobo. Čebele na bršljanovem medu prezimijo težje.

Dobra čebelarstva praksa je:

- da če bršljan medi in panjska tehtnica v septembru in oktobru kaže donos, krmimo s sladkorno raztopino (1 : 1) v količini, enaki dnevnemu donosu bršljana;
- da če je medenje bršljana večje kakor dnevni odvzem sladkorne raztopine, odstranimo bršljanov med iz plodišča;
- da po koncu bršljanove paše, ko se poleže zalega, dodamo vsaj nekaj litrov sladkorne raztopine, da jo čebele odložijo v gnezdu, kjer bodo tvorile zimsko gručo;
- da čebele ne prezimujemo na zimski zalogi hrane, ki ima preveliko vsebnost mineralov (manovi medovi) ali hitro kristalizira (bršljan, macesen ...);
- da čebel pozimi ne motimo z odpiranjem panjev, ropotanjem po čebelnjaku in podobno, če to ni nujno potrebno (npr. zimsko zdravljenje varoze).

3.22 Zimska oskrba čebel

Da bo čebelja družina dobro prezimila, potrebuje primerno število zdravih zimskih čebel, primerno zalogo kakovostne hrane, suh in primerno velik panj ter mirno lokacijo. Zimska oskrba čebel se začne s prvo ohladitvijo v oktobru, ko se začne zimsko mirovanje čebel. Čebele pustimo čim bolj pri miru. Načeloma čebele moti vsak nenaden hrup, na katerega niso navajene in ki povzroči dvig temperature v zimski gručici za vsaj dan ali dva. To na koncu pomeni dvig porabe hrane in s tem večjo obremenitev črevesja čebele ter večjo možnost za pojav spomladanske griže.

Poskrbimo za zatiranje škodljivcev v čebelnjaku oziroma jim preprečimo dostop (miši, podgane, polhi, kune ...) in z mrežami ter strašili preprečimo dostop pticam.

V času, ko so čebele brez zalege (to moramo dobro preveriti in po potrebi manjše količine zalege odstraniti), izvedemo zimsko zatiranje varoj po navodilih veterinarja. Ob tej priložnosti, ko že ravno vznemirjamo čebele, preverimo še zalogo hrane v panju in živalnost čebel.

V primeru odmrtnosti čebelje družine, ki ni posledica bolezni, odstranimo vse sate in mrtve čebele, panj pa očistimo in zapremo žrelo panja ter satje pretalimo. V primeru suma na bolezen obvestimo veterinarja VF NVI in se ravnamo po njegovih navodilih.

Slaba čebelarstva praksa je:

- motiti čebele zato, da vemo, da obstajajo;
- po nepotrebnem odpirati panje in ohlajati gnezda čebel.

3.23 Čiščenje panja in satnikov

Čiščenje panja zajema:

- redno odstranjevanje voščenihi prizidkov,
- redno odstranjevanje voska z matične rešetke,
- vsaj enkrat letno čiščenje podnice,
- ob propadu družine odstranjevanje satov in morebitnih čebel iz panja.

V primeru propada družine naredimo naslednje:

- Panj izpraznimo.
- Mehansko odstranimo vosek in propolis in ga pretalimo.

- Za razkuževanje panj obžigamo s plinskim gorilnikom do temperature, da zavreta ves vosek in propolis po stenah panjev (pojavijo se mehurčki). Pri obžigovanju panj postavimo na prosto in poskrbimo za požarno varnost.

V primeru propada družine zaradi kužnih bolezni:

- ravnamo v skladu z navodili veterinarjev VF NVL.

V primeru ponovne uporabe satnikov:

- prekuhavamo jih v pralni kadi iz nerjavečega jekla, prekuhavamo v 3-% vodni raztopini natrijevega hidroksida (NaOH), ki jo pripravimo tako, da v 300 litrov vode dodamo devet kilogramov natrijevega hidroksida in zavremo ter kuhamo tri minute;
- satnike po kuhanju v lugu natančno speremo s parnim čistilcem in nato na soncu osušimo do suhega.

3.24 Čiščenje in vzdrževanje čistoče v čebelnjaku in čiščenje orodja

Dobra čebelarska praksa je:

- da vsaj enkrat letno dobro očistimo čebelnjak, omare za satje in orodje;
- da za zaščito lesa izbiramo sredstva, ki ne škodujejo čebelam;
- da mravljam preprečujemo dostop v čebelnjak:
 - s posebnimi podstavki za čebelnjak, v katere nalijemo mešanico petroleja, olja in vode;
 - s potresanjem soli v čebelnjaku ali škropljenjem vodne raztopine soli po zunanjih stenah panjev;
- da redno čistimo omare in panje ter tako v čebelnjak ne privabljamo in onemogočimo prehranjevanje slaninarjev in srebrnih ribic;
- da iz čebelnjaka redno odstranjujemo voščine, da ne privabljamo voščenih večč;
- da nosimo čisto delovno obleko in skrbimo za lastno snažnost (prenos bolezenskih klic z ene družine na drugo je mogoč tudi z rokami);
- da si, še posebno v primeru suma izbruha kužne bolezni, med pregledovanjem posameznih družin umivamo roke z milom in razkužilom ali uporabljamo rokavice za enkratno uporabo;
- da orodje in druge pripomočke razkužujemo po istem postopku kot panje, če le niso občutljivi za vročino in lug, v nasprotnem primeru si izberemo drug način razkuževanja, kadar pa to ni možno, sežgemo predmete manjše vrednosti;
- da večje (kovinske) naprave (točilo, stojalo za odkrivanje satja itn.) po uporabi pomijemo z vročo vodo in detergentom, nato pa jih temeljito speremo (to opremo vedno obravnavamo kot potencialni kužni material in je zato ne posojamo, prav tako čebelam ne krmimo medene vode).

Slaba čebelarska praksa je:

- zatirati mrčes v čebelnjaku in bližnji okolici z uporabo insekticidov;
- posojati čebelarsko opremo.

3.25 Odbira satov za taljenje

V čebelji družini je satje prostor za razvoj čebelje zalege in prva embalaža za čebelje pridelke. V satju se kopičijo ostanki zdravil, pesticidov, nečistoč in povzročitelji bolezni. Zato je nujno, da satje redno obnavljamo.

Za odbiro satov za taljenje je primernih več priložnosti. Prva je ob točenju. Sati so že izven panja in slabe izločimo. Druga je ob zimski slabitvi družin, ko lahko prazne sate odvezujemo iz medišča. Tretja je, ko praznimo medišča pred zdravljenjem čebeljih družin.

Sati, ki so manj primerni za čebelarjenje:

- Črni, temni sati (ne glede na to, koliko let so v panju). Sat postane črn, ko se iz njega izleže 10–12 generacij čebel. To se lahko zgodi tudi v enem ali dveh letih. Ko se namreč izleže čebela, v celici pusti srajčko. Čebele očistijo izležene celice, matica pa jih ponovno zaleže. Z vsako poleženo generacijo čebel se v celicah kopiči vse več nečistoč. Zaradi zmanjšanja prostornine celic se polegajo vse manjše čebele, kar ni dobro za donos medu, opravljanje in odpornost proti boleznim. Sat pogledamo proti svetlobi, in ko ne prepušča več svetlobe (npr. senca roke ni vidna), je postal pretemen in ga izločimo.
- Sati, ki so se posedli med vožnjo. Čeprav take sate čebele popravijo, je v obnovljenem delu vedno trotočina.
- Plesnivi sati so povsem neuporabni in lahko tudi škodljivi za čebele ter neprimerni za proizvodnjo hrane. Take sate razgrizejo in zgradijo na novo – tega ne želimo, ker ga čebele obnovijo s trotočino.
- Sati, onesnaženi z iztrebki zaradi griže in nosečnosti.
- Sati, ki so jih načele voščene vešče.
- Sati z veliko trotočnimi celicami.
- Sati, poškodovani od miši.
- Sati z neizgrajenimi satnicami, ki so jih čebele propolizirale, saj jih ne marajo zgraditi do konca. To storijo le izjemoma ob odlični paši.

3.26 Shranjevanje satov

Pozimi bi morali biti vsi sati, ki jih čebele ne potrebujejo, izven panja. To niso samo mediščni sati, temveč, pri slabih družinah, tudi vsi prazni plodiščni sati, ki jih čebele ne zasedajo. Prav tako potrebujemo prostor za shranjevanje deviških ali samo nekajkrat zaleženih satov, ki jih po točenju ne vračamo več v panj, ker bi jih sicer čebele propolizirale. Za rešitev stiske v primeru zimske lakote potrebujemo tudi nekaj satov s hrano. Ravno tako potrebujemo izgrajene sate, da lahko po točenju izdelamo narejence. Vse našteje sate je do ponovne uporabe treba primerno shraniti (npr. v hladilnico), da jih ne uniči voščena vešča.

3.26.1 Zaščita satov s hlajenjem

Dobra čebelarska praksa je:

- da razne omare in stare zamrzovalne skrinje uporabljamo, če čebelarimo z manjšim številom čebeljih družin;
- da si uredimo izoliran, ohlajen prostor – hladilnico, če čebelarimo z večjim številom čebeljih družin;
- da sate hranimo na primerni temperaturi, kar pomeni od 4 do 12 °C; pri temperaturi 4 °C voščena vešča po nekaj dneh propade, pri 12 °C pa vešča vegetira – ne odmre, in ko take sate prinesemo na toplo, se razvija dalje; to nas ne moti, če sate vzamemo iz hladilnice le nekaj ur pred uporabo; pozimi zadošča za shranjevanje satov že hladen zaprt prostor – temperatura ne sme presegati 10 °C.

3.26.2 Zaščita satov z mravljinčno ali očetno kislino

Za zaščito satov z mravljinčno ali očetno kislino zadostuje že stara, ne preveč dotrajana hladilna skrinja. Pomembno je, da znotraj ni poškodovana in da ima dobro tesnilo. Vanjo zložimo sate in na vrh satov postavimo posodo s kislino:

- na 100 litrov prostornine damo 80 mililitrov 85-% mravljinčne kisline;
- ali
- na 100 litrov prostornine damo 200 mililitrov 80-% očetne kisline.

Kislina bo uničila voščeno veščo. Ko kislina izhlapi, jo ponovno nalijemo. Pred ponovno uporabo sate dobro prezračimo.

3.27 Predelava voska

Izločene sate in medene pokrovce, pridobljene s točenjem medu, ter pri pregledih odstranjene voščene prizidke moramo predelati. V osnovni obliki niso uporabni. Ves vosek v satih, odrezki voščenih prizidkov, izrezano trotojsko satje in medeni pokrovci so za čebele potencialni kužni material. In tako z njim tudi ravnamo.

Dobra čebelarska praksa je:

- da vedno preprečimo dostop čebel do ostankov voska, še posebej pa do medenih satov in medenih pokrovcev od točenja;
- da pri prekuhavanju voska preprečimo dostop čebel v delovne prostore;
- da pri uporabi sončnega talilnika zanj smiselno velja isto kot pri kuhanju voščin;
- da za kuho voska uporabljamo samo najboljšo posodo, kot sta kakovosten inox in emajlirana posoda (počen emajl povzroči črn vosek, inox slabe kakovosti povzroči zelenkast odtenek voska, posode iz aluminija, bakra, železa in cinka niso primerne za stik z voskom).

3.28 Lastna izdelava satnic

Satnice izdelujemo le iz razkuženega, neoporečnega voska **in izključno za lastno uporabo**. Vosek za predelavo v satnice damo v predelavo certificiranim satnišnicam, ki ga pri predelavi tudi razkužijo. Vosek lahko razkužimo tudi sami, če imamo ustrezno opremo in znanje.

Dobra čebelarska praksa je:

- da uredimo čist prostor in opremo;
- da vosek razkužimo tako, da ga segrejemo v kotlu brez vode na 124 °C in vzdržujemo to temperaturo 30 minut;
- da uporabljamo posodo, posebej narejeno za razkuževanje voska.

Slaba čebelarska praksa je:

- da posojamo opremo za izdelavo satnic (kotel, stiskalnica ...).

4 DOBRA PRAKSA ZDRAVSTVENEGA VARSTVA ČEBEL

Kot proizvajalci živil smo čebelarji neposredno in kazensko odgovorni za čebelje pridelke ter moramo svojim strankam zagotavljati, da naši čebelji pridelki ne predstavljajo nikakršnega tveganja za njihovo zdravje. Zagotavljati moramo tudi sledljivost pridelka.

Čebelarji smo odgovorni za zdravje čebel, primerno in zadostno prehrano, dostop do čiste vode in oskrbo družin, ki jim omogoča nemoten fiziološki razvoj. Tako smo odgovorni tudi do okolja, saj naše čebele vplivajo na druge čebele, divje opraševalce ter s tem na celoten ekosistem.

4.1 Pravna podlaga zdravstvenega varstva čebel

Zdravstveno varstvo čebel obravnava področje zdravja čebeljih družin ter veterinarsko-sanitarnih ukrepov za preprečevanje, ugotavljanje, zatiranje in izkoreninjanje kužnih bolezni. Čebelarji smo dolžni izvajati predpisane ukrepe za varstvo čebel pred kužnimi boleznimi in imamo pravico do najmanjšega obsega zdravstvenega varstva čebel, ki zajema sistematsko ugotavljanje kužnih bolezni, diagnostične terenske in laboratorijske preiskave ter preučevanje epizootiološke situacije. Z Zakonom o veterinarstvu je predpisano, da moramo čebelarji imeti osnovno znanje o kužnih boleznih in o predpisih s področja čebel. Naša moralna (do svojih čebel in sosednjih čebelarstev), hkrati pa tudi zakonska dolžnost je omogočiti izvajanje veterinarskih ukrepov v skladu s predpisi, ki urejajo to področje.

Po Zakonu o veterinarstvu (UL RS 33/2001, UL RS 45/2004, UL RS 62/2004, UL RS 22/2018) dejavnost javne veterinarske službe za področje zdravstvenega varstva čebel v Sloveniji izvajajo veterinarji Nacionalnega veterinarskega inštituta, ki je posebna organizacijska enota Veterinarske fakultete Univerze v Ljubljani.

UVHVVR, ki deluje v okviru MKGP-ja, izvaja dejavnost nadzora (uradni veterinarji) v skladu z Zakonom o veterinarskih merilih skladnosti (UL RS, 93/2005, UL RS 90/2012, UL RS 22/2018).

Obvezno je:

- da čebelarji poznamo in upoštevamo vse predpise, ki regulirajo (urejajo) čebelarsko dejavnost;
- da se udeležujemo izobraževanja s področja zdravstvenega varstva čebel, ki ga izvaja VF NVI ali drug izvajalec skladno s predpisi.

4.2 Registracija čebelarstva

Pravilnik o označevanju čebelnjakov in stojišč (UL RS, 117/2008, UL RS 55/2013, UL RS 92/2015) določa, da morajo biti vsi čebelnjaki in stojišča, ne glede na število čebeljih družin, označeni in vpisani v centralni Register čebelnjakov SIRIS UVHVVR, torej registrirani, da se lahko kadar koli ugotovi njihova istovetnost zaradi:

- varovanja zdravja čebel, da se ob izbruhu nevarnih bolezni lahko izvajajo ukrepi v vseh čebelarstvih in čebeljih družinah na enak način;
- zagotavljanja varne hrane ob uporabi dovoljenih in učinkovitih zdravil;
- spremljanja številčnega stanja čebeljih družin zaradi načrtovanja preventivnih ukrepov;
- selekcije, vodenja rodovniških knjig, kontrole pridelave in drugih namenov.

Pravilnik o Evidenci imetnikov rejnih živali in Evidenci rejnih živali (UL RS, 87/2014, UL RS 15/2016, UL RS 78/2018) določa način vodenja Evidence imetnikov rejnih živali in Evidence rejnih živali, vsebino obrazcev ter način posredovanja podatkov in sprememb ter določa način sporočanja in vodenja podatkov v evidenci živali o oddaji živali in živalskih proizvodov v promet.

Obvezno je:

- da vse čebelnjake in stojišča, ne glede na število čebeljih družin, najkasneje v 30 dneh označimo in registriramo;
- da ob trajni spremembi lokacije ali opustitvi čebelnjaka pošljemo oznako (številko SI na rumeni tablici) s podpisano izjavo o opustitvi čebelnjaka na naslov MKGP, SIRIS UVHVVR ter da, če gre za spremembo lokacije, uredimo registracijo čebelnjaka na novi lokaciji;
- da v primeru izgube registrske oznake (številka SI na rumeni tablici) najkasneje v 30 dneh poskrbimo za izdajo dvojnika.

Dobra čebelarska praksa je:

- da čebelnjak registriramo pred naselitvijo čebeljih družin (zaradi registracije premikov ob spremembi lastništva in zaradi možnosti izvajanja nujnih veterinarskih posegov za preprečevanje širjenja nevarnih bolezni).

4.3 Dnevnik veterinarskih posegov

Vsi čebelarji moramo poskrbeti za sledljivost uporabe zdravil in izvajanja veterinarskih storitev v Dnevniku veterinarskih posegov (DVP), ki je uradni dokument. Za posamezni KGM-MID vodimo en DVP, v katerega beležimo podatke za vse pripadajoče čebelnjake oziroma stojišča (številke SI) in lastnike (tudi če je več lastnikov čebelnjakov z istim KGM-MID, imajo vsi lastniki čebelnjakov skupni DVP).

Obvezno je:

- da poskrbimo za uradno potrditev DVP-ja pri veterinarju VF NVI;
- da predložimo DVP veterinarju pri vsaki izdaji zdravil in drugih storitvah ter veterinarskih posegih;
- da sprotno vpisujemo podatke o vseh opravljenih zdravljenjih čebeljih družin;
- da predložimo DVP na zahtevo uradnega veterinarja;
- da hranimo DVP še najmanj pet let po zadnjem vpisu.

Dobra čebelarska praksa je:

- da v DVP sprotno vpisujemo rezultate spremljanja napadenosti čebeljih družin z varojami in opažanja v zvezi z drugimi boleznimi in škodljivci;
- da vpisujemo rezultate vseh zdravljenj (odpad varoj);
- da vpisujemo morebitne stranske in neželene učinke zdravljenja;
- da morebitne stranske in neželene učinke zdravila sporočimo na Javno agencijo za zdravila in medicinske pripomočke;
- da vpisujemo podatke o nabavi čebel, matic in satnic.

4.4 Promet s čebelami

Premik čebeljih družin je vsak premik med čebelnjaki, premik v začasni čebelnjak ali premik na registrirano stojišče. Za premik čebeljih družin se šteje vsak premik zaradi paše, prodaje, podaritve, selitve rezervnih družin in drugo. Premik čebel se lahko opravlja znotraj države (promet s čebelami, čebeljimi maticami, čebeljimi družinami) ali med državami (trgovanje s čebelami, čebeljimi maticami, čebeljimi družinami).

Premike čebel med državami nadzira in ureja UVHVVR, od katere si mora čebelar, ki namerava seliti čebele iz Republike Slovenije, priskrbeti uradni veterinarski certifikat, s katerim se zagotavlja, da so čebele zdrave in da na območju, s katerega se čebele selijo, ni hude gnilobe čebelje zalege, malega panjskega hrošča in tropileloze.

Vsak premik čebel znotraj države mora spremljati veterinarsko potrdilo za promet s čebelami, ki ga izda VF NVI. Potrdilo se izda na osnovi vnosa v Register čebelnjakov. Namen izdaje potrdila za promet s čebelami je preprečevanje širjenja hude gnilobe čebelje zalege, zato to področje ureja Pravilnik o ukrepih za ugotavljanje, zatiranje, obveščanje in preprečevanje hude gnilobe čebelje zalege (*Pestis apium*), (UL RS, 119/2006, UL RS 38/2007). Nadzor nad premiki čebel znotraj države opravlja UVHVVR.

Obvezno je:

- da pridobimo potrdilo za promet s čebelami pred vsakim premikom čebel (tudi za odhod s paše, prodajo ali podaritev);
- da namestimo izdano potrdilo za promet s čebelami na vidno mesto pri svojih čebelah takoj po prihodu čebel na lokacijo začasnega čebelnjaka ali stojišča;
- da upoštevamo, da smo čebelarji za podatke, ki jih navedemo na vlogi za izdajo prometa s čebelami, sami odgovorni;
- da moramo, če čebel ne premaknemo na predvideno lokacijo, potrdilo preklicati pri izdajatelju potrdila – najkasneje sedem dni od izdaje potrdila;
- da upoštevamo navodila veterinarja VF NVI oziroma uradnega veterinarja UVHVVR v primeru preklica potrdila (izbruh bolezni in drugo);
- da zaradi pojava hruševega ožiga upoštevamo omejitve premika čebel v času med 15. marcem in 30. junijem.

4.5 Ukrepi za zatiranje kužnih bolezni

Učinkovita preprečitev širjenja bolezni je odvisna prav od našega pravilnega ukrepanja ob postavljenem sumu na kužno bolezen. Od naše pravočasne prijave so odvisni hitra diagnostika, zatiranje in preprečevanje širjenja bolezni. Prikrivanje bolezni pomeni največjo grožnjo oziroma tveganje za sosednja čebelarstva.

Obvezno je:

- da takoj prijavimo pristojni veterinarski službi VF NVI pojav znakov in sprememb, po katerih se sumi, da so čebele zbolele;
- da veterinarju VF NVI omogočimo takojšen klinični pregled čebeljih družin in morebitne preiskave;
- da upoštevamo vsa navodila veterinarja VF NVI in uradnega veterinarja UVHVVR.

Dobra čebelarška praksa je:

- da pri preprečevanju širjenja bolezni sodelujemo z okoliškimi čebelarji;
- da redno opazujemo stanje čebeljih družin in morebitne spremembe, ki bi lahko pomenile sum na bolezen;
- pridobiti znanja za odkrivanje sprememb v družini oz. suma na bolezen.

Prepovedano je:

- prikrivanje bolezni in suma na bolezen;
- izvajati sanacijo bolezni samovoljno in naskrivaj;
- uporabljati nedovoljena zdravila in različne pripravke.

4.6 Higiena čebelarjenja

Nevarnost pojava kužnih bolezni zmanjšujemo z vzdrževanjem primerne higiene v čebelnjaku in z dobro oskrbo čebeljih družin v vseh letnih obdobjih, vse leto. Poleg higiene čebelarjenja moramo skrbeti tudi za urejenost okolice čebelnjaka.

Dobra čebelarska praksa je:

- da skrbimo za čistočo v panjih in čebelnjaku, čistočo orodja in opreme ter krme za čebele;
- da zagotavljamo higiensko neoporečnost čebeljih pridelkov;
- da pazimo na osebno higieno in čistočo oblačil (čebele motijo ostri vonji, parfumi in drugi izdelki kozmetične industrije ter tudi vonj po znoju);
- da v primeru odmrtnosti čebelje družine, ki ni posledica znane tehnološke napake (npr. brezmatičnost in podobno), panj takoj zapremo, da preprečimo rop sosednjih čebel in obvestimo veterinarja VF NVI;
- da pazimo, da pri sumu na bolezen ne prenašamo povzročiteljev z obleke na čebelje družine in obratno (oblačila, ki so bila v stiku s kužnino, odložimo v neprepustno vrečo in neškodljivo uničimo);
- da v okolico čebelnjaka in drugam v naravi ter na smetišča ne odlagamo starih satov (satja in satnikov), medenih pokrovcev, izrezane trotovine, odvržene embalaže za med (steklenih kozarcev, sodov), če so v njih še ostanki medu, drobirja, voska in drugega, kar odstranimo iz panjev pri pregledu čebeljih družin (z vsem naštetim se lahko prenašajo povzročitelji kužnih bolezni);
- da kadar pri čebelnjaku ni čiste tekoče vode, v bližini postavimo napajalnik, ki mora biti iz materiala, ki ga lahko čistimo in po potrebi tudi razkužimo (npr. pretočni napajalnik);
- da čebelnjak po vsakem končanem delu pometemo in pospravimo ter v njem shranjujemo le čebelarsko orodje in opremo;
- da najmanj enkrat letno oziroma po potrebi opravimo temeljito čiščenje in razkuževanje čebelnjaka;
- da panje najmanj enkrat letno oz. po potrebi mehansko očistimo (očistimo stene panjev, matične rešetke, notranje pitalnike, vratca, žrela ...) in po potrebi razkužimo;
- da v čebelnjaku postavimo umivalnik s tekočo vodo (npr. balon s pipo ali podobno);
- da imamo vedno na razpolago milo, brisačo in razkužilo za roke;
- da imamo pripravljeno rezervno čisto obleko in rokavice za enkratno uporabo;
- da imamo posebno obutev samo za delo v čebelnjaku;
- da po končanem delu vse gorljive odpadke sežgemo ali oddamo v neškodljivo uničenje;
- da odpadno embalažo dobro operemo, preden jo odnesemo v smetnjak;
- da prizidke in ostanke voščin pretalimo;
- da čebelnjakov ne postavljamo v okolje, kjer so v bližini nevarne snovi (industrija, smetišča in podobno);
- da napajalnika za vodo ne postavimo neposredno pred panje in/ali na vroče sonce;
- da napajalnik redno čistimo in ga po potrebi razkužimo (z lugom, Ecocid S-om in podobnim, da preprečimo prenos povzročiteljev bolezni);
- da okolico čebelnjaka redno kosimo in čistimo ali nasujemo po površini material, ki preprečuje rast trave;
- da pajkom, osam, sršenom, glodavcem in drugim škodljivcem preprečimo dostop do čebel in satja (npr. nastavljamo vabe);
- da preprečujemo vdiranje mravelj v panje.

4.7 Obnova satja

Pogled na satje v čebelji družini je zrcalo čebelarjevega dela. V čebelji družini je satje prostor za razvoj čebelje zalege in prva posoda za med in cvetni prah. V satju se kopičijo ostanki zdravil, pesticidov, nečistoč in povzročitelji bolezni. Poleg tega v satju po izleganju čebel ostanejo srajčke čebeljih bub, zato je satje iz generacije v generacijo izleženih čebel temnejše, celice pa manjše.

Dobra čebelarska praksa je:

- da plodiščne sate redno obnavljamo, da jih v 2–3 letih vse zamenjamo/obnovimo;
- da uporabljamo ustrezne načine za zaščito satja pred voščeno veščo (npr. globoko zamrzovanje, organske kisline in podobno) in ne sredstev, ki puščajo škodljive ostanke v vosku oziroma so prepovedani;
- da ločimo čiste in nečiste poti (prostor za pridobivanje in skladiščenje voska) in pri delu upoštevamo SDHNC;
- da sate iz bolnih ali odmrlih čebeljih družin neškodljivo uničimo (sežgemo);
- da za pridobivanje medu uporabljamo mlado satje, ki ga uporabljamo izključno za ta namen (ločeno) in ni bilo izpostavljeno veterinarskim zdravilom ali strupom (na primer pri zastrupitvah, naravnih nesrečah);
- da izločene sate talimo v sončnem, vodnem ali parnem talilniku (pri tem moramo preprečiti stik čebel in škodljivcev);
- da nabavljamo satnice s certifikatom v registriranih satnišnicah;
- da sate shranjujemo v suhem, hladnem in čistem prostoru, zaščitenem pred prahom in škodljivci (predvsem voščeno veščo);
- da po zamrznitvi sate spravimo v suhe in hladne prostore, kamor vešča nima dostopa (plastične vreče ali folija za shranjevanje živil, skrinje, omare, hladilna komora in podobno);
- da iz panjev poleg starih satov izločimo tudi sate, ki so se poškodovali med prevozom, točenjem ali pri pregledu družine, plesnive sate, od voščene vešče napadene sate in sate, poškodovane od glodavcev.

4.8 Čebelje bolezni in škodljivci

Čebeljo družino ogrožajo številne bolezni in škodljivci. Zaradi globalizacije in podnebnih sprememb čebele ogrožajo tudi tujerodni povzročitelji bolezni in škodljivci. Čebelje družine, ki so izpostavljene stresnim dejavnikom, pogosto tudi zaradi neupoštevanja dobre čebelarske prakse, so bolj ogrožene. Pri vseh boleznih velja, da je škoda tem manjša, čim prej je bolezen ugotovljena in sanirana.

Dobra čebelarska praksa je:

- da določimo pomočnika za primere, ko sami iz različnih razlogov nismo zmožni skrbeti za čebele (opraviti pregled družin v primeru suma na bolezen ali kužnega kroga, opraviti sanacijo v primeru izbruha bolezni, oskrbovati čebele, da ne oslabijo in postanejo tarča roparic, zdraviti varozo, v primeru odmrtnosti družin pospraviti sate, očistiti in zapreti panje);
- da se nenehno izobražujemo o boleznih čebel in prepoznavanju bolezenskih sprememb;
- da se udeležujemo izobraževanj s področja zdravstvenega varstva čebel, ki jih izvajajo veterinarji VF NVI;
- da smo pri delu s čebelami stalno pozorni na spremembe, ki bi lahko pomenile sum na bolezen;

- da smo pozorni na število, videz in obnašanje čebel (intenzivnost vletavanja in izletavanja, poškodbe na čebelah, nenavadno obnašanje, kot so vrtenje na hrbtu, tresenje, plazenje in podobno, vitalnost in številčnost čebel, starostna struktura čebel v družini);
- da smo pozorni na videz čebelje zalege (količina pokrite in nepokrite zalege, presledkasta zalega, videz pokrovcev, položaj in obarvanost jajčec, ličink in bub);
- da znamo ločiti različne vzroke za presledkasto zalego;
- da čim prej ugotovimo pešanje in odmiranje čebeljih družin ter o tem obvestimo veterinarja VF NVI;
- da v primeru ugotovljene bolezni striktno upoštevamo navodila veterinarja VF NVI in uradnega veterinarja UVHVVR;
- da imamo za primer svoje nezmožnosti oskrbe čebeljih družin dogovorjeno, kdo bo poskrbel za nujna opravila v našem čebelarstvu;
- da se z veterinarji in čebelarji uskladimo za pomoč pri sanaciji čebelnjaka v primeru izbruha kužne bolezni;
- da v primeru izbruha kužne bolezni sodelujemo z veterinarji vsi čebelarji na tem območju (pomoč pri organizaciji in izvedbi pregledov čebeljih družin, obveščanje, prilagajanje urniku veterinarskih pregledov in podobno).

4.9 Preprečevanje in zdravljenje bolezni

Osnovna skrb pri reji čebeljih družin kot proizvodnih živali je pridobivanje neoporečnih čebeljih pridelkov. Neprimerna in nepravilna uporaba akaricidov in drugih zdravil predstavljata največji vir njihovih onesnaževalcev. Skrb za zdrave čebele predstavlja v sodobnem čebelarstvu velik delež čebelarjevih opravil.

Obvezno je:

- da uporabljamo zdravila samo v predpisanih odmerkih in takrat, ko je to potrebno;
- **da uporabljamo samo zdravila, ki so registrirana v Republiki Sloveniji**, po priloženem navodilu proizvajalca za uporabo in navodilu veterinarja, ki nam je zdravilo izdal, oziroma po navodilu veterinarja VF NVI (v vseh primerih ugotovljene bolezni predpiše zdravljenje veterinar VF NVI);
- da ravnamo z zdravili odgovorno in da v primeru suma neželenih učinkov kot posledica zdravljenja čim prej obvestimo veterinarja, ki je zdravilo izdal;
- da upoštevamo program zdravljenja in navodilo, ki ga izda VF NVI za območje ali državo (v primeru ugotovljene bolezni, stranskih neželenih učinkov zdravljenja, rezistence idr.);
- da pri uporabi vseh veterinarskih zdravil upoštevamo karenco, ki jo določi proizvajalec zdravila in je navedena v DVP-ju;
- da upoštevamo, da je karenca vezana na pravilno uporabo zdravila, ki mora biti skladna z navodilom za uporabo zdravila (čas zdravljenja, odmere zdravila, način in trajanje zdravljenja);
- da v času zdravljenja čebeljih družin proti varozi odstranimo vse mediščne sate (v skladu z navodili za uporabo zdravil);
- da čebeljih pridelkov (med, cvetni prah, propolis, matični mleček, vosek, čebelji strup), ki vsebujejo ostanki zdravil nad stopnjo najvišje dovoljene mejne vrednosti ostankov (MRL), ne uporabljamo za prehrano. Za druge namene, npr. apiterapija, kozmetika, čebelji pridelki ne smejo vsebovati nobenih ostankov;
- da pri zdravljenju uporabljamo osebno zaščitno opremo, ki je navedena v navodilu za uporabo zdravila, in pazimo, da ne obremenjujemo okolja;
- da zdravila za zdravljenje čebel shranjujemo v skladu z navodili proizvajalca;
- da odpadna zdravila (neporabljena zdravila, ostanki zdravil, zdravila, ki jim je potekel rok trajanja, embalaža) oddamo v neškodljivo uničenje v skladu s predpisi;

- da vsako zdravljenje čebeljih družin sproti vpisujemo v DVP.

Dobra čebelarstva praksa je:

- da v delo pri čebelah vključimo stalno skrb za zdrave in močne čebelje družine ob upoštevanju načela, da je bolje preprečevati kot zdraviti;
- da v prvi vrsti za preprečevanje bolezni uporabljamo različne načine zmanjševanja tveganja za vnos, razmnoževanje in širjenje povzročiteljev bolezni (močne družine, higiena, nadzorovani premiki, spremljanje napadenosti z varojami, izvajanje apitehničnih ukrepov);
- da se po nasvet glede preprečevanja in zdravljenja bolezni čebeljih družin napotimo k veterinarju VF NVI;
- da redno spremljamo napadenost čebeljih družin z varojami in o napadenosti obveščamo veterinarja VF NVI in sosednje čebelarje;
- da se z okoliškimi čebelarji dogovorimo za istočasno poletno zdravljenje varoze (po zadnjem točenju medu);
- da pri zdravljenju čebel v prvi vrsti uporabljamo tista zdravila, katerih ostanki so zdravju ljudi manj škodljivi (pri zatiranju varoj uporabljamo organske kisline, eterična olja);
- da satov, ki so bili v panju v času zdravljenja varoze, ne uporabljamo za pridobivanje čebeljih pridelkov;
- da smo previdni pri vnosu snovi v panj, kot so sladkorni sirup, prehranski dodatki, sredstva za pomiritev čebel in podobno, ki lahko onesnažijo čebelje pridelke;
- da ne odlagamo satov na zemljo oz. na tla čebelnjaka, ker lahko povzročimo mikrobiološko onesnaženje iz zemlje (npr. spore *Clostridium botulinum*).

Prepovedano je:

- uporabljati vsa zdravila, sredstva ali pripravke, ki niso uradno registrirani za čebelarstvo v Sloveniji; informacije o registriranih zdravilih lahko pridobite na spletni strani www.uni-lj.vf-nvi.si.

4.10 Ukrepanje ob sumu zastrupitve čebel

Do zastrupitev čebel prihaja predvsem zaradi nepravilne uporabe fitofarmaceutskih sredstev (FFS) na kmetijskih površinah, pa tudi zaradi nepravilne uporabe zdravil za zdravljenje varoze.

Prijava suma o pomoru čebel poteka preko regionalnega Centra za obveščanje, ki po prejemu obvestila o sumu najprej obvesti VF NVI. Pristojni veterinar za zdravstveno varstvo čebel opravi klinični pregled čebeljih družin. Če postavi sum na zastrupitev čebel, steče nadaljnji uradni postopek za dokončno potrditev/izključitev zastrupitve čebel in iskanje vzroka zastrupitve preko UVHVVR.

Občasno se dogajajo tudi namerne zastrupitve čebel, ki niso posledica uporabe FFS-jev na kmetijskih površinah ali nepravilne uporabe zdravil, kar je treba prijaviti policiji, ki prevzame vodenje postopka v skladu s svojimi pooblastili.

Obvezno je:

- da če čebelar opazi povečano odmiranje čebel v več ali celo vseh družinah na stojišču, obvesti o sumu na pomor regionalni Center za obveščanje v Republiki Sloveniji na številko 112;
- da do prihoda veterinarja VF NVI ničesar ne odstranjuje in spreminja (mrtvice, plazeče ali vrteče se čebele, zalega, medeni sati, cvetni prah ...), razen izvaja morebitne ukrepe za omilitev škode;
- da omogoči pregled čebeljih družin veterinarju VF NVI, omogoči odvzem vzorcev ter sodeluje z uradnim veterinarjem in fitosanitarnim inšpektorjem UVHVVR pri vseh nadaljnjih postopkih.

Dobra čebelarska praksa je:

- da čebelar sodeluje z okoliškimi kmetovalci in pridelovalci ter jim svetuje glede pravilne uporabe FFS-jev.